

Det finns bara ett enda problem, ett enda i hela världen. Att ge människan tillbaka en andlig mening, andliga behov... Man kan inte leva på kylskåp, bokslut och korsord... Man orkar inte längre...

Antoine de Saint-Exupéry

INNEHÅLL:

Karl Christiansen:

Ljudexperiment med växter .. 1

Alf Ahlberg:

Några ord om det religiösa nutidsläget 4

UFO-intervjuer 7

Jesu evangelium 10

Dr Guérins mening 12

Reinkarnationstron i västerlandet 14

Henning Karström:

Vägen till hälsa IV 16

Telekinesiexperiment i Sovjet 18

SM:

Sanningens relativitet 20

En INDIANSK BÖN

O Fader, vars röst jag hör i vindarna och vars andedräkt ger liv till hela världen, hör mig. Jag är en människa inför dig, ett av dina barn. Jag är liten och svag. Jag behöver din styrka och visdom. Låt mig vandra i skönhet och gör att mina ögon alltid ser den röda och purpurglänsande solnedgången. Gör att mina händer vördar de ting du har gjort och att mina öron är lyhörda för din röst. Gör mig vis, så att jag må känna de ting som du har lärt mitt folk, de kunskaper som du förborgat i varje blad och sten. Jag söker styrka, Fader — inte för att bli överlägsen mina syskon, utan för att bli i stånd att bekämpa min största fiende, mig själv. — Gör mig ständigt redo att komma till dig med rena händer och rättframt öga, så att när livet tonar bort som solnedgången, min ande må nå din närhet utan skam.

Tom Whitecloud.

(Akwasasne Mohawk) (Övers: S. Holmsen)

LJUDEXPERIMENT MED VÄXTER

Av Karl Christiansen

1962 besökte jag växtforskaren professor T. C. N. Singh vid Annamalaiuniversitetet i Sydindien. Dr. Singh har gjort en märklig upptäckt, nämligen att växter kan reagera kraftigt på ljudvågor.

De första experimenten gjordes i början av 1950-talet med krukväxter och små utomhusodlingar. Dr. Singh använde då olika enkla instrument — från elektrisk stäm-gaffel till violin. Man dansade även för växterna, varvid ljudvågorna gick genom jorden. Redan de allra första försöken visade ljudmetodens stora möjligheter. — Sedermera har man använt bl. a. grammfon, ljudband och högtalarbilar som kör runt och stimulerar stora jordarealer med olika sorters nyttoväxter.

Cirka sex mil norr om Annamalai ligger den förutvarande franska kolonin Pondicherry. Tillsammans med försökschefen vid lantbruksdepartementet åkte jag i flera timmar genom områden som användes till storstilade försök på grundval av dr. Singhs forskningsresultat. Tre megafonbilar körde runt och stimulerade det som odlades där: ris, tapioka, sockerrör, jordnötter och åtskilliga baljväxter. Växterna får från 15 minuters till en halvtimmes "behandling" varje dag. Samtidigt har man på andra platser kontrollplanter, som inte får ljudstimulans. Då och då ropade regeringsrepresentanten på en bondpojke och bad honom dra upp en risplanta ur den röda sumpjorden. Så visade han och

Forskningsassistentens syster dansar indisk, klassisk dans i ett experiment med krukväxter, där ljudet fortplantar sig genom jorden.

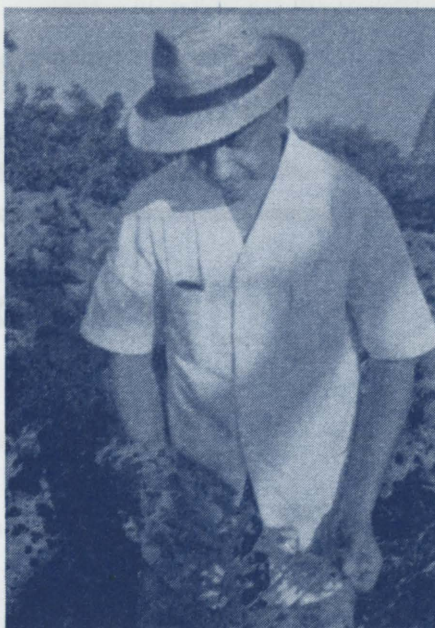
förklarade i detalj hur mycket större de stimulerade växterna var i jämförelse med kontrollplantorna, hur mycket mer strå de producerade, hur mycket längre axen var och hur många fler riskorn de bar. Ja, de gav ungefär 60 procent mer än de andra växterna.

Professor Singh visade mig ett brev som han fått från en kanadensisk storfarmare Cambys, som berättade att han stimulerat några veteodlingsområden med Bachsonater. Resultat: 66 procent mer vete än på de andra markerna!

Av experiment, som gjorts, har framgått att de övre delarna av en planta växer bättre först efter 10—14 dagars behandling, men rötterna börjar omedelbart att växa sig starkare, och på det sättet blir växten som helhet tillförd den ökning av näringsämnen som den behöver för att bli större än kontrollplantorna.

Ljudbehandlade plantor mognar snabbare än andra. I det sydindiska klimatet rör det sig om en skillnad på 14 dagar.

Det går inte att använda vilken musik som helst för att stimulera

Professor Singh med t. v. tobaksplanter (kontrollplanter) som blivit förstörda av parasiter, och t. h. lika gamla planter, som är mycket större och helt oskadade och som härstammar i tredje generationen från planter som varit ljudbehandlade.

växter. Högre toner är mer effektiva än lägre — så t. ex. har kvinnosång viss inverkan, medan däremot manlig sång har liten eller ingen verkan alls. En del växter reagerar endast på bestämda ljud eller ljudkombinationer.

Dr. Singh omtalade att markpriserna längs med de indiska järnvägarna ligger högre än markpriserna i närheten. Bönderna har lagt märke till att avkastningen är större där, och de tror att jorden är bättre. Iattagelsen är riktig men slutsatsen felaktig, sa dr. Singh: det är uppenbart att växterna i närheten av järnvägen stimuleras av tågtrafikens buller, särskilt som ljudvågorna leds vidare till jorden. — Man har även kunnat iakta att vegetationen är frodigare i närheten av motorpumpar.

Vi körde också igenom ett stort tobaksodlingsområde i närheten av Annamalai. Några odlare hade gått med på att få sina planter stimulerade av musik från universitetets radiobilar, men samarbetet komplicerades av den omständigheten att bönderna använde en dubbel bokföring. De framlade odlingsresultaten för professorn, men de gjorde det under förutsättningen att han inte ställde så att skattemyndigheterna fick reda på att deras produktion låg 60—70 procent över genomsnittet!

Jag såg också flera marker där tobaken var uppäten av parasiter. Men alldeles i närheten stod planter av finaste slag. Gränslinjen var

dragen som med en linjal.

— Ja, där kan ni se, sa professorn, att ljudbehandlade planter blir mer motståndskraftiga.

— Men kan det vara fråga om tillförlitliga experiment, när markerna ligger så tätt intill varandra? frågade jag tvivlande. Det är väl inte möjligt att sprida ljudet så att det inte går över till närliggande växter?

— Nej, det är det nog inte, svarade professor Singh småleende. Men här kommer vi in på en liten hemlighet. De här frodiga tobaksplantorna, som ni ser, har själva inte blivit ljudstimulerade. De är tredje generationen av planter som vi experimenterade med för några år sedan. De har ännu gott av den musikaliska behandling som deras förfäder fick den gången....

*

Under de år jag var i Indien som utlandskorrespondent besökte jag professor Singh tre gånger. Det var inte bara hans arbete som fascinerade mig utan också hans personlighet. Djupt förankrad i Vedantaläran som han är, finns det för honom inget motsatsförhållande mellan vetenskap och religion. De bör komplettera varandra, menar han, och det faller honom helt naturligt att förena sitt objektiva och originella forskararbete med en praktisk religiositet, där den dagliga meditationen är en självklarhet.

Dr. Singh har fått betydande stöd

för sin forskning av den indiska regeringen, och liknande experiment har i flera år gjorts på många ställen i Indien. Det är inte omöjligt att denne indiske vetenskapsman i en

nära framtid kan komma att räknas som en av de mänsklighetens stora välgörare, vilka gjort sig förtjänta av Nobelpriset.

(Bilder: Författaren)

Försöksmark med jordnötter som stimuleras med musik på uppdrag av lantbruksdepartementet i Pondicherry.

EN PLÖTSLIG OMVÄNDELSE

BOKANMÄLAN

På Berghs förlag har utkommit en fransk bestseller som heter "Gud finns — jag har mött honom". Boken fick "det stora katolska bokpriset" 1969. Författarens namn är André Frossard, och han berättar om sin egen plötsliga och helt oförberedda omvändelse till katolsk tro. Han var 20 år, son till en kommunistisk politiker och fullständigt ointresserad av allt religiöst. Det syntes honom självklart att Gud inte fanns. En dag, när han var tillsammans med en kamrat, som var troende, ville denne gå in i ett kapell och Frossard skulle vänta utanför. Eftersom kamraten dröjde gick den

"kolugne ateisten" Frossard in i kapellet för att söka efter honom. — De första sekunderna händer ingenting, han låter blicken gå runt i kyrkan — men när den stannar vid det andra brinnande ljuset till vänster om korset på altaret sker det: — plötsligt förstår han att Gud finns, himlen "strömmar ut, den lyfter sig plötsligt i ett gnistrande, tyst ljushav över detta oanade kapell, där den på något mystiskt sätt legat innesluten". — Frossard har funnit det omöjligt att rätt beskriva upplevelsen med sina svaga och otillräckliga ord, men han har försökt: "Det (Forts. på sista sidan)

Hjälp din nästa...
— Gå med i WARDO!

WARDO, Box 7051, 550 07 Jönköping

ROSENKREUZARNES VÄRLDSASKADNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP

svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

MWO-healinginstrumentet och kroppsennergialstraren

omtalad i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm
Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

MARJA-KLINIKEN, Skeppargatan 11,
Stockholm, tel. 08-62 78 99.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC.

500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

ANNA-LISA HELLE

UNDER EVIGA STJÄRNOR

— Från Atlantis till Buddha —

med förord av

HENNING SJÖSTRÖM.

Fantasieggande skildring av
försunna världar.

Inb. med vackert skyddsomslag i färg.

240 sidor.

Pris Kr. 28: 50

EDEN BOKFÖRLAG

Regeringsgat. 56
111 56 Stockholm

SÖKAREN

Nr 9 — 1970 — Årgång 7

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonton: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 27:50
Halvår 14:50

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33-2. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartssida 65:—, småannonser 4:— per cm men minst 10:—.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1970

Några ord om det religiösa nutidsläget

Av fil. dr. Alf Ahlberg

När man i en tidskriftsartikels korta utrymme försöker säga något i detta stora ämne är ett par reservationer på sin plats. För det första kan man endast ta sikte på vad man anser som det mest väsentliga, för det andra nödgas man röra sig med generaliseringar i klart medvetande om att sådana alltid innebär förenklingar och att det finns undantag som bekräftar regeln. För det tredje måste bedömarens vara på det klara med begränsningen av sin kompetens och med att hans karaktäristik alltid kommer att lida av en ofrånkomlig subjektivitet.

Jag ber läsaren av det följande att hålla dessa reservationer i minnet.

Man talar allmänt om den västerländska kulturens *sekularisering*, och enligt mångas mening har vårt eget land därvid nått längst av alla. Ur vissa synpunkter är detta givetvis riktigt. Kyrkan har mer och mer förlorat sin makt över samhällsliv och kultur, tills den nära nog blivit obefintlig. Dess funktion består för allt fler mest i att vara ett slags ceremonimästare vid högtidliga tillfällen, vid dop, konfirmation, bröllop, begravning. Traditioner och beteendemonster som ännu för femtio år sedan präglade livet lever visserligen ännu delvis kvar i landsorten men har alltmer fått vika i industrialiseringens och urbaniseringens tid. Var människor mera "troende" förr än nu? Jag är tveksam om svaret. Barnet i en viss ålder ställer överhuvud taget inte frågan om en saga är sann eller ej — det lever helt enkelt i den. Jag föreställer mig att något liknande för många i gamla tider var fallet med den kristna tron. De levde i den utan att ställa den religiösa sanningsfrågan, och prästen var den självklara auktoriteten. I och med att den analyserande intellektualismen nått fram till allt vidare kretsar har däri inträtt en radikal förändring. Är det "sant" att det finns en Gud? Är tanken på ett liv efter detta med belöningar och straff "sann"? Sådana och liknande frågor ställs nu inte bara i en trång krets utan av hela den s. k. "bildade allmänheten", som utgör en allt större procent av befolkningen, och även medgivet att det alltjämt finns en inte obetydlig grupp "troende

kristna" måste man nog med eller mot sin vilja medge, att allt fler besvarar frågorna nekande eller åtminstone med en tveksam agnosticism.

Men samtidigt kan man konstatera, att de religiösa problemen just bland de mera tänkande människorna tilldrar sig allt större intresse och engagerar dem allt djupare. En tids litteratur kan väl till en viss grad betraktas som ett indicium på vad som rör sig i tiden. Och det är ett välkänt faktum, att diktningen, den svenska såväl som den internationella, i vår tid mer än på mycket länge varit fallet, kretsar kring de religiösa problemen. Det s. k. "åttio-talet" gick till storms mot kyrka och kristendom, "nittio-talet" betraktade dem närmast som vördnadsvärda museiföremål, men vår tids litteratur är djupt *engagerad* i de religiösa problemen. Det betyder inte att vi skulle ha något större antal "kristna" diktare — även om man kunde anföra namn som Mauriac, Bernanos, T. S. Eliot, Graham Greene och många andra. Men det betyder att den moderna dikten tar de religiösa problemen på *allvar*, vare sig det nu sker i trons, i tvivlets eller en resignerad eller aggressiv förnekelses tecken. Själva den aggressivitet varmed förnekelsen stundom framträder är ett vittnesbörd om engagemangets styrka. Ateismen är i och för sig ingen nyhet — den är kanske liksom religiositeten lika gammal som mänskligheten. Men ny är den aggressivitet varmed den i vår tid stundom framträder. Man bekämpar tron på Gud och på en andlig verklighet med en frenesi som — det torde inte behövas något större psykologiskt skarpsinne för att inse — tyder på hemliga bundsförvanter i ens eget inre. Likväl är denna negativa fixering knappast typisk för tiden. Mera representativ är, skulle jag tro, den tvivlande och sökande hållningen, ett slags anonym religiositet, som kanske ryggas tillbaka för ordet "Gud", emedan det är belastat med alltför många mänskliga-alltförmänskliga associationer.

Men hur skall man förklara denna skenbara paradox, att sekulariseringens tid på samma gång är en det

religiösa engagemangets? Hans Ruin har belyst den med en sinnrik analogi. För något halvsekel sedan befanns Leonardos berömda "Mona Lisa" stulen ur Louvren. Vad hände? Konstverket blev plötsligt aktuellt på ett helt annat sätt än förr. Folk som aldrig förr besökt ett tavelgalleri stod i kö för att beskåda den tomma ramen. På samma sätt, menar Ruin, förhåller det sig med "den försvunne Guden". I själva sin frånvaro har han blivit mera närvarande än förr. "Mysteriet med den försvunne guden lämnar oss ingen ro, vi grubblar oförtröttat över det, ur stånd att uppgge möjligheten av att innerst i tillvarons innerskärp ändå finns något, som är oåtkomligt för vår forskande tanke."

I nyare svensk dikt är väl Pär Lagerkvist den som gett de mest intensiva uttrycken för denna tidens längtan efter "den försvunne guden". I "Aftonland" liksom i hans senare berättelser är den det centrala ledmotivet:

Vem är du som uppfyller mitt hjärta med din frånvaro?
Som uppfyller hela världen med din frånvaro?

Diktaren känner sig genomborrad av ett hemlighetsfullt spjut, något oerhört. En mäktig hand har slungat det, men förgäves spørjer han vems handen är:

Spjutkastaren känner ingen,
men hans eld känner du.

Vi lever i en stor brytnings- och övergångstid. "Ångest" är inte bara ett litterärt modeord utan ett nyckelord som kunde stå som rubrik över nutiden. Psykiatrin kan säga oss något därom. Nutidsmänniskan är "alienerad" — från sin egen grund, från sig själv och från sina medmänniskor. På botten av tidens neuroser, av människornas flykt till narkotika eller annat ligger enligt vad framstående psykiatrer som den för några år sedan bortgångne C. G. Jung och Victor Frankl säger oss, ångesten för tomheten och meningslösheten, ett slags *horror vacui*, skräck för tomrummet.

En av dem som känsligast upplevat och reagerat för tidens vända i en situation, där man varken kan

återvända till den gamla tron eller ser någon väg till en ny är otvivelaktigt Arthur Koestler. Han säger själv, att han längtar efter "en ny tro på det transcendenta" som den gamle hebreiske psalmisten längtar efter Gud "i ett torrt land som försmäktar utan vatten". Men på samma gång ser han ingen väg, varpå denna längtan kan stillas. Han är på det klara med att "religioner inte experimenteras fram i laboratoriet". Man måste "bida" tills de själva framträder.

En av Koestlers böcker heter just *The Age of Longing* (Längtans tidsålder). Han har i den sammanfört en grupp mycket olika personer, som alla — med undantag för en kommunist och en katolsk pater — har det gemensamt att de saknar någon tro, att de känner sig andligen utarmade, att de intensivt längtar efter tro men inte ser någon väg framför sig. En flicka, Hydrie, har uppfostrats i ett kloster men kan inte längre dela den tro hon uppfostrats i. Hon säger om sig själv att hon "inte längre har någon kärna, ingen tro, inga fasta värden". I sin förtvivlan kastar hon sig på knä och ber till en Gud, som hon inte längre själv tror på: "Låt mig få tro på något." Den högt kultiverade Delattre, som väl närmast får betraktas som författarens språkrör, säger: "Vi är de urarva, de urarva på tro, de materiellt och andligt hemlösa." Men han avvisar kort och bestämt den katolske paters uppmaning att återgå till fädernas tro. "Vad ni begär av mig", säger han till denne, "är att mitt kritiska sinne skall kapitulera utan villkor; jag vill inte ha någon av era patentmediciner."

Naturligtvis är denna längtan, denna ångest, denna känsla av livets tomhet och meningslöshet inte hos flertalet människor på samma sätt medveten som hos Lagerkvist eller Koestler. Men jag tror att den omedvetet och i hemlighet lever under ytan av vardagslivets larm hos fler människor än man i regel är benägen att anta. Utom naturligtvis hos den likaledes glesnande skaran av dem som är tillfreds med ateismens och naturalismens evangelium. Människan är, såsom både psykiatri och religionsvetenskap synes bekräfta, till själva sitt väsen en "*homo religiosus*", och att tala om "religiöst oskyldiga" förefaller mig vara ungefär som att kalla den som inte kan göra skillnad på sanning och lögn en "intellektuellt oskyldig".

Låt mig i korthet berätta om min personliga erfarenhet med den ar-

betarungdom på Brunnsvik som jag i mer än trettio år så gott som dagligen var i kontakt med. När jag kom dit i mitten av 20-talet var ännu för de flesta tron på socialismen *religion*; kristendomens tro på "det nya Jerusalem" ersattes med tron på det socialistiska framtidsriket, som ingalunda bara skulle skapa bättre ekonomiska förhållanden utan på något mystiskt sätt lyfta människan till ett nytt andligt plan och ge livet mening och innehåll. Man sjöng sina kampsånger med samma allvar och andakt som någonsin de kristna sina psalmer. När den stora ekonomiska krisen åren omkring 30 kom, var de flesta fattiga, arbetslösa och till synes utan stora personliga framtidsutsikter. Men de var glada och hoppfulla, ty de trodde att det var "kapitalismens dödskris" och alltså tecknet som bebådade det socialistiska tusenårsrikets snara ankomst. Jag måste ofta tänka på de apokalyptiska förutsägelserna i bibeln, enligt vilka gudsrikets ankomst skulle föregås av de stora födslovändorna. "Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlösning" (Luk. 21: 28). — Det socialistiska framtidsriket i de glödande färger de drömt om kom ju emellertid inte på andra sidan om krisen utan i dess ställe välfärdssamhället. När man på 50-talet i stilla kvällstunder talade med ungdomen om livets djupare frågor fick man ofta i olika varianter höra resonemang i stil med detta: "Visst är vi glada över våra förbättrade sociala och ekonomiska förhållanden, men livet är ju fortfarande lika meningslöst." Jag tror inte det är någon överdrift att säga, att det i viss mening var fråga om en *besviken* ungdom.

De gamle brukade ju förklara vissa naturföreteelser med teorin om *horror vacui*, naturens avsky för tomrummet. Det var den som drev vattenpelaren upp i den lufttomma

pumpstocken. Vi vet att denna förklaring var felaktig, men på det andliga livets område gäller helt visst lagen om *horror vacui*. Vi lever i ett andligt tomrum, där allsköns psevd- och kvasireligioner skjuter upp som svampar efter regnväder. Men vi spejar och söker efter något, som verkligen kan tillfredsställa vår tro, ge vårt liv äkta mening och innehåll. Min uppgift här har inte varit att sia om framtiden och heller inte att söka besvara frågan om det hos kristendomen ännu finns något, som kan visa oss vägen mot den. Men måhända kan mötet med Österns religioner på nytt befrukta den. Det mest hoppfulla i vår situation tycks mig i varje fall inte ligga i de enligt uppgift något ökande kyrkibesöken eller något i stil med dem. Det mest hoppfulla tycks mig att fler och fler människor blir *medvetna* om det andliga tomrum, vari vi lever. Det måste bli mörkt för att vi skall få syn på stjärnorna, fast de ju lyser med oförminskat ljus även på dagen.

Vill Ni ha information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil", skriv till

Harald Schubert,
S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm

Din personliga
BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva utfallanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

PENDLERSKA I SNARRINGE

I Skånska Dagbladet 29 augusti 1969 läste vi om fru Emmy Lindkvist, Snarringe, som med en guld-ring pendlande i ett snöre över ett ägg kan bestämma om det blir tupp eller höna av ägget. Blir det tupp, så svänger ringen tvärs över, och om det blir höna så svänger den i cirkel. Liknande utslag gör ringen över huvudet på män respektive kvinnor.

Fru Lindkvist kan även hitta vattenådror med hjälp av ringen, sägs det. Beviset är att både hon och grannen haft vatten i sina brunnar den heta sommaren 69.

DEN MYSTISKE HARTA

En man som har slagruteletande som yrke är Nils Hartmann i Hallsberg. Om honom läser vi i Norrköpings Tidningar 10 juli i år. "Att leta källådror med slagruta går till så att man skär sig en gren av vide i y-form. Helst ska den vara färsk, men det kan fungera med en torr gren om man är tränad. Man fattar grenen — eller slagrutan som den också kallas — i klykan med uppåtvända handflator så att man har armbågarna tätt intill kroppen och så att slagrutan är helt horisontell. Sen gäller det alltså bara att, om man har gåvan, trava på tills slagrutan 'drar' mot marken. När den pekar helt lodrätt mot marken markerar man och har sen bara att börja borra."

"Harta" har också stark suggestiv förmåga, berättar reportern, Lena Köster. "Du kan inte böja på knäna mer, sa Harta plötsligt. Jag var fortfarande ganska skeptisk men övertygades helt om hans suggestionsförmåga, när benen visade sig vara låsta och jag föll på näsan. Det går inte att beskriva den känsla av hjälplöshet jag upplevde när mina nyss så friska ben plötsligt inte alls bar sig normalt åt."

Harta berättade att han kunnat få personer berusade av vanligt vatten genom att få dem att tro att det var brännvin och att han gjort människor stela så att de kunnat ligga med huvudet på en stol och fötterna på en annan utan stöd under själva kroppen och med en person ovanpå utan att någon fallit till golvet. Han har också fått vuxna personer att uppleva sig som småbarn så att de

börjat prata som sådana och göra barnsliga teckningar. Han kan få folk att sluta röka — även per telefon — och suggerera dem att bli av med värk.

FALSK PSYKISK KIRURGI

Den välkände parapsykologiske forskaren Ian Stevenson, som är professor i psykiatri vid Virginia-universitetet i USA, har under ett par veckor på Filippinerna studerat mediumistiska kirurger i arbete. Visserligen var tiden för kort för att medge riktig grundliga studier, men Stevenson kunde i alla fall undersöka en del av det som på föregivet övernaturligt sätt hade bortopererats på patienter, och han fann att det inte var äkta.

Stevenson skriver i Psychic News att han först trodde på sina ögons vittnesbörd och var mycket imponerad av vad han bevittnade, men två "njurstenar" som han tog med sig för undersökning, visade sig inte ha mänskligt ursprung utan vara vanliga stenar, som man kan hitta på en väg eller ett fält.

Det medium som tog bort dessa stenar, är en av de helare som värderas högt av spiritualisterna på Filippinerna, och operationen ägde rum i spiritualistledaren, den berömda skulptören professor Tolentino hem.

Stevenson anmärker att kirurgen ifråga tog emot pengar för sina tjänster utan någon större tvekan. "Jag tror att det ligger en hel del hyckleri i vägran att ta emot ersättning. Förmögenheter har skapats av 'kärleksgåvor' samtidigt som helaren säger sig inte ta något betalt."

Efter återkomsten till Amerika tillfrågades Stevenson av en ledande medicinsk tidskrift om han ville skriva en artikel och avslöja bedrägeri bland de opererande medierna. Han gick med på att berätta vad han visste om bedrägerier, förutsatt att han samtidigt fick deklarera sin öppenhet för möjligheten att äkta paranormala fenomen förekommer bland de psykiska kirurgerna. Hans villkor avvisades, och någon artikel blev aldrig skriven.

Det är Stevensons uppfattning att patienter, helare och läkare måste samarbeta i noggrann undersökning av fenomenet psykisk kirurgi — först då kan man nå fram till förståelse av det.

Många personer som bevittnat psykisk kirurgi på Filippinerna, har kommit att tvivla på fenomenets äkthet. D. S. Sharma är en spiritualist från Delhi i Indien som reste till Manilla för att studera kirurgernas arbete. Han skriver:

"Jag har bevittnat hundratals av dessa operationer på mycket nära håll men har inte sett att någon patient erhållit omedelbar bot som kan betecknas som 'underbar'. Den allmänna åsikten hos den lokala intelligentian och hos de flesta utländska besökare (i synnerhet amerikaner) är att allt som sker under namn av psykisk eller andlig kirurgi bara är hokus-pokus, rent bedrägeri. Jag har den uppfattningen att en intelligent och snabbtänkt observatör efter litet övning skulle kunna upprepa en del av den 'psykiska kirurgens' metoder."

Sharma säger enligt Psychic News att det som förefaller att bortopereras under "kirurgi" som utförs med bara händerna, är en vaxartad substans som kirurgen skickligt handskas med så att det skall synas som om den dras ut från patientens kropp. Få kirurger är beredda att lämna en sådan substans ifrån sig för kemisk undersökning.

ICKE ÖNSKVÄRD

I början av detta år ansökte Sökarens redaktör om medlemskap i Sällskapet för Parapsykologisk Forskning (Box 206, 182 52 Djurs-holm 2), vilket är en liten samman-slutning, som har träffar i Stockholm med föredrag, kaffe/te och kakor. Två av styrelsens ledamöter stödde ansökan men genom omröstning i styrelsen beslöts på tillskyn-dan av kassören (som även är re-daktör för den synnerligen "mag-ra", stencilerade föreningstidskrif-ten SPF-Information) att inte upp-ta red. som medlem. Riktigt besked om skälet till beslutet har inte läm-nats, men det har antytts att "vissa saker som står i Sökaren" har moti-verat avslaget. Av styrelseledamö-terna torde endast en vara prenu-merant på Sökaren. De övriga kan ha sett enstaka nummer. (16 av säll-skapets ca 80—90 medlemmar pre-numererar på vår tidskrift.)

SPF har i flera år haft en undanskymd existens — en självvald isolering — med interna föredrag och på senare tid en liten intern tidskrift och aktat sig för att med utåtriktad verksamhet sprida kun-skap om den viktiga parapsykolo-giska forskningen.

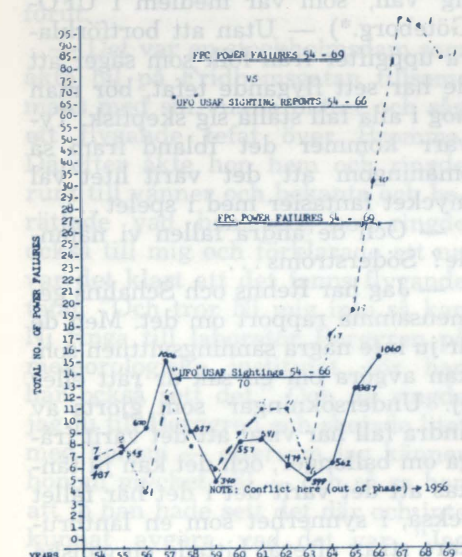
ORSAKAR UFOs STRÖM-AVBROT

I A.P.R.O. Bulletin (3910 E. Klein-dale Road, Tucson, Arizona 85712, USA) har en mr. Paul J. Smith, "Information Systems Consultant" och medlem i A.P.R.O., en artikel som visar ett statistiskt samband mellan strömavbrott och UFO-akti-vitet i USA.

Uppgifterna om strömavbrott har mr. Smith hämtat från Federal Power Commissions rapport nr 331 samt tillägg till denna. Uppgifterna om UFO-aktiviteten har tagits från amerikanska flygvapnets officiella redogörelser.

Det är fråga om cirka 400 ström-avbrott under tiden 1954—1969. För 1954—1966 var det 148 avbrott, som var tillräckligt omfattande för att få publicitet.

Mr. Smith har gjort en kurva för strömavbrotten och en för UFO-akti-viteten och funnit en anmärknings-värd överensstämmelse. Se bild! Den streckade linjen är strömav-brotten och den heldragna linjen UFO-aktiviteten. Man kan se att kurvorna följer varandra mycket nära. Mr. Smith manar till försiktig-het vid tolkning men anser att över-ensstämmelsen är så anmärknings-värd att den förtjänar att uppmärk-sammas. Ytterligare studier anbe-falles.

UFO-INFORMATION

En tidskrift som utöver ufologi, filo-sofi och parapsykologi även bjuder på en byggbeskrivning av ett riktigt fly-gande tefat.

UFO-Sverige,
Box 311, 591 03 Motala.

UFO-INTERVJUER

Fortsättning från föregående nummer.

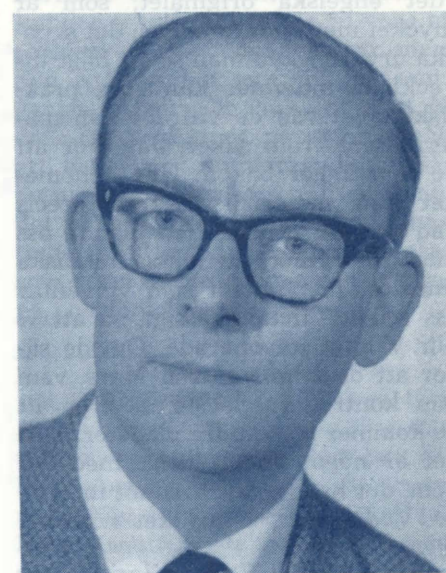
SVEN SCHALIN

Civilingenjör Sven Schalin vid SAAB i Linköping säger om UFOs att "det där med främmande plane-ter tror jag vi kan avskrivna". Han anser att UFOs knappast hör så mycket hemma i vårt materiella uni-versum utan har sin förankring i *den andliga sfären*, vilket kan vara liktydigt med teorin om ett "paral-lellt universum". Han utesluter dock inte möjligheten att en del UFOs kan ha jordiskt ursprung.

— Vi har ju skickat ut våra rymd-sonder och sett att det inte verkar finnas några möjligheter till liv på Venus med dess alltför heta planet-ya, där atmosfären domineras av koldioxid (som skulle utsätta en ve-nusvarelse för bortåt 15 gånger högre tryck än på jorden!). Och på Mars ser det ut ungefär som på må-nen med en hopplöst tunn atmosfär. Inte heller de andra planeterna kring vår sol tycks vara mycket att hoppas på i fråga om betingelser för högre liv. Och på grund av de oer-hörda avstånden i universum är det inte så sannolikt att intelligenser från andra solsystem skulle kunna ta sig hit och hitta vår planet.

Ingenjör Schalin påpekar att UFOs förekommer i många olika former: de är klotformiga, halvsfä-riska, konformade, diskusformade, cigarrformade o.s.v. Det existerar en veritabel flora av olika utseenden. En del har också konstaterats *änd-ra form* på ett för oss "orimligt" sätt.

— Det är önsketänkande att tro att det bara finns ett fåtal likadana objekt. Inskränker man sig t. ex. till den vanligaste formen (diskus, "te-fat"), så kan från trovärdiga be-skrivningar, skisser och foton kon-stateras att variationen är riklig: storlek, proportioner, färg etc. (plus alla detaljer som kupoler, "land-ningsställ", antenner o.s.v.). Med de iakttagna varelserna är det i stort sett likadant, även om "de små" (omkr. en meter höga) har en viss dominans. Man måste också häpna över att det uppträder varelser både med och utan rymddräkt, för att inte tala om utseendet hos varelserna: allt från bisarra monster till sköna, människoliknande gestalter. Vore det nu fråga om "rymdfarare" som gjorde expeditioner hit, så verkar denna komplexa och besynnerliga mångfald av farkoster och varelser

Sven Schalin

helt enkelt inte vettig. Man borde i stället vänta sig ett fåtal typer av farkoster samt enhetliga varelser. Och att förutsätta att "planetarier" rusat hit från en massa olika håll och infunnit sig här praktiskt taget samtidigt, det vore att acceptera en orimlighet.

— Hur skulle interplanetariska farkoster se ut?

— Svårt att säga, då framdriv-ningsprinciperna måste förutsättas vara utvecklade långt över vad vi här på jorden förmår, men rent sys-temmässigt tycker jag man borde vänta sig något i stil med vad våra astronauter använder. Alltså ett stort moderskepp med mindre far-koster för besöket på jorden. Men även om dessa mindre farkoster är avsedda för begränsade operationer måste de ju ha ett maskineri och energiförsörjning som givetvis for-drar sitt utrymme, och då skall man inte glömma speciellt de stora has-tigheter som förekommer i många UFO-rapporter. Men det finns gott om närobservationer av objekt med små dimensioner, t. ex. en "diskus" 3—4 meter i diameter, någon meter hög. Och sedan finns det fall där en UFO av ungefär den storleken hyst plats för två—tre, låt vara rätt kort-vuxna, varelser. Då kan man inte undgå att förvånas över det lilla ut-rymme som blir kvar för framdriv-ningsmaskineriet!

— Vad är då UFOs för något?

— Min hypotes kanske låter be-fängd och verkar kanske vara ett

lättvindigt sätt att komma ifrån det hela, men jag tror att det huvudsakligen är fråga om *materialisationer*. Om man har läst yogiers skildringar, t. ex. Yoganandas självbiografi (det engelska originalet, som är mycket mer omfattande än det svenska urvalet) kan man se att högt utvecklade individer kan göra praktiskt taget vad de vill. De kan materialisera fram saker. Jag tror att de som ligger bakom UFO-fenomenet kan materialisera fram precis vad de vill, och de kan blanda oss människor med en massa tekniska finesser, just sådant som vi väntar oss science fictionmässigt, så att vi blir väldigt imponerade. Om de säger att de kommer från Mars, vem kan kontrollera det? Folk tror att de kommer från andra planeter, men det är något annat lurigt med det hela, det har jag ett bestämt intryck av. Vad det är, är mycket svårt att säga.

— Är det individer på jorden som skapat materialisationerna?

— Det vill jag inte säga. Det kan vara andliga väsen. Jag har länge haft känslan att det hänger ihop så här, och idén att det är materialisationer har ju också lagts fram i litteraturen. Jag tycker att John Keel har haft utomordentligt förnuftiga funderingar i den riktningen.

— Vad finns det för stöd för materialisationsteorin?

— Som stöd skulle jag kunna anföra att i många fall, som man läst om, har UFO:n plötsligt bara varit på platsen. Det berättas t. ex. i en engelsk bok att plötsligt stod UFO:n där på en äng, och så kom det ut en stege o.s.v. Och därefter har farkosten kanske försvunnit bara, liksom släckts ut. — Men man kan inte utesluta möjligheten att det finns materiella farkoster som kan ha utvecklats här på jorden av någon avancerad ras, som har levt undan gömd, kanske borta i Tibet, och som behållit hemligheter från gamla tider. Det kan finnas högt stående individer på vår planet som känner universums hemligheter, vet om sammanhang som ligger helt utanför vår horisont och som vår vetenskap ännu inte alls har berört. — Jag har också en känsla av att hypnos kan förekomma i samband med UFO-upplevelser. Man vet ju — t. ex. från Björkhems böcker — att det är möjligt att med hypnos få en människa att se, och över huvud taget förnimma, vad som helst. De väsen som får tag på en människa kan ju hypnotisera henne så att hon tror sig ha varit med om rymdfärder och

annat. Det har sagts att Adamski skulle kunna vara ett sådant fall.

Ingenjör Schalin har själv inte sett något som säkert kan inrangeras under beteckningen UFO/flygande tefat. Han grundar sina hypoteser på litteraturstudium, och han framhåller att det han sagt är mest spekulationer — men han anser att astronomin säger att det är osannolikt att UFOs kommer från andra planeter — alltså måste vi söka förklaringen till UFO-fenomenet här på jorden, eller i andevärlden.

TAGE ERIKSSON

Sedan 1946 har i Sverige utförts viss statlig granskning av rapporter om oidentifierade föremål i luften. Från 1965 är det en meteorolog, laborator Tage Eriksson på Forsvarets Forskningsanstalt, som har ansvaret för dessa granskningar. Denne man, som nu är i sextioårsåldern, sysslar egentligen med rationaliseringsfrågor på FOA. Han ägnar "ännu mindre än en timma per dag" åt UFO-problemet.

Att Eriksson inte har så mycket till övers för rymdskeppshypotesen vet Sveriges ufologer. För att få detaljer om hans forskning och åsikter ringde vi upp honom och ställde några frågor.

— Säg, doktor Eriksson, hur stort är anslaget till UFO-forskning?

— Det finns inget speciellt anslag till det, utan det går in under avdelningens anslag. Men detta är inget anmärkningsvärt. Det är mycket annat som inte heller är specificerat.

— Hur kan Ni då avgöra vad UFO-arbetet får kosta?

— Kostnaderna förs in i arbetsstatistiken.

— Det är alltså en omdömesfråga hur mycket Ni vill satsa på detta?

— Ja, det kan man säga. Det här med flygande tefat är en mycket liten del av mina arbetsuppgifter på FOA. Jag är ju rationaliseringsman och ägnar mig åt sådana utredningar.

— Är det någon timme per dag som Ni ägnar åt UFO — eller ännu mindre?

— Ännu mindre. Det kommer också in mycket få rapporter nu. FOA är emellertid inte alls främmande för tanken att det kan finnas utomjordiska civilisationer, som kan vilja göra observationer av vår jord, så om man finner verkligt entydiga indikationer på detta, skall man naturligtvis göra undersökningar.

— Vad anser Ni om de vetenskapsmän som menar att UFO är ett viktigt problem som bör noga utforskas — t. ex. McDonald, Vallee, Hynek?

— Jag har aldrig träffat någon av de herrarna — har bara haft brevkontakt med Hynek. Så jag har endast andrahandsuppgifter — jag hör nu t. ex. av Er att de ivrar så mycket för detta... Om de anser att UFO är ett viktigt forskningsämne, så är ju det fullt o.k. Det är väl bara det att det är mycket svårt att veta hur man skall bedriva forskning på området.

— Har Ni själv gjort någon platsundersökning, talat med vittnen öga mot öga?

— Nej.

— Har Ni någon gång letat upp vittnen, t. ex. efter att ha läst om UFO-fall i pressen?

— Ja, det har jag gjort. Då ringer man upp tidningen och frågar var de har fått uppgifterna ifrån. Och får man kontakt med vittnet, så visar det sig ganska ofta att det inte alls är så som det står i tidningen.

— Har Ni någon uppfattning om sådana fall som familjen Söderström, Ann-Lis D. och Gideon Johansson?

— Det där fallet med flickan D. tycker jag att Ni skall tala med UFO-Göteborg om. Flickan ville komma i tidningen och hittade på alltsammans med hjälp av en manlig vän, som var medlem i UFO-Göteborg.*) — Utan att bortförklara uppgifter från folk som säger att de har sett flygande tefat, bör man nog i alla fall ställa sig skeptisk. Tyvärr kommer det ibland fram så småningom att det varit litet väl mycket fantasier med i spelet...

— Och de andra fallen vi nämnde? Söderströms...

— Jag har Rehns och Schalins gemensamma rapport om det. Men de är ju inte några sanningsvittnen som kan avgöra om en sak är rätt eller ej. Undersökningar som gjorts av andra fall har visat att det varit fråga om ballonger, och det kan ju tänkas att det varit det i det här fallet också, i synnerhet som en lantbrukare strax efteråt hittade en ganska stor finsk ballong i det området — efter vad jag har sett i pressen. Visst kan det ha varit ett flygande tefat, men jag tycker det är troligare att det varit något annat...

— Följer Ni med i ufologiska facktidsskrifter?

— Jag vet inte om det finns några tidskrifter värda det namnet. Någon gång har jag läst i någon specialtidskrift.

— Har Ni läst Condonrapporten?

— Ja, jag har läst här och var i den. Men det är ju en tjock bok, som man knappast läser från pärm till pärm.

— Tror Ni att det är en bra undersökning och en riktig slutsats?

— Det har jag ingen uppfattning om. Men det verkar ju som om de har gjort vad de kunnat. De fall som finns medtagna är ju väl genomarbetade.

— Nu har ju amerikanska flygvapnet lagt ned sina UFO-undersökningar. Tycker Ni att Ni skulle vilja göra detsamma?

— Granskning av fall med oidentifierade flygande föremål har ju hållit på här i landet sedan 1946, och man har inte kommit fram till någonting som motsvarat de utgifter man haft. Men man kan väl hålla på ungefär som hittills — rätt vad det är kan det ju komma någonting som kan vara verkligt intressant.

— Kan Ni berätta litet om hur en undersökning görs?

— Det varierar från fall till fall.

Dr Eriksson vill berätta om pojken som fotograferade en gatlykta och trodde att det var ett tefat på filmen. Detta är hans favoritfall, och han relaterar det gärna. Men det hade vi ju hört honom berätta om förut (se Sökaren nr 2, 1969!). I stället fick han beskriva ett annat av sina älsklingsfall — som vi också hört förut.

— Det var en stockholmsdam som åkte bil på Fridhemsgatan tillsammans med sin vuxna dotter och såg ett flygande tefat över Bromma. Därefter åkte hon hem och ringde runt till vänner och bekanta och berättade vad hon sett; hon ringde också till mig och förklarade att nu var det klart att det fanns flygande tefat. "Och tror Ni mig inte så kan Ni ringa till laborator Berggren på meteorologiska institutet, för han har också sett det." Och då ringde jag ju till Berggren och skojade litet med honom — eftersom jag känner honom mycket väl — och så sa han att jo han hade sett det där och inte kunnat avgöra vad det var. "Jag trodde faktiskt att det var ett flygande tefat, men sen ändrade det kurs och kom emot mig, och då såg jag att det var ett vanligt sportflygplan med reklamtext under vingarna och med glödlampor som tändes och släcktes, så att det sändes ut ljussignaler liksom..." Här kunde ju tanten ha lugnat sig litet och inte haft så bråttom med att sticka hem och ringa till folk; hon kunde ju ha

avvaktat och sett efter litet bättre. Nåja, sen tänkte jag att det är bäst jag ringer till henne nu och talar om att det var ett flygplan som hon hade sett — så att hon inte behövde gå och fundera längre. Och hon blev riktigt arg på mig för att jag ringde och sa att det inte var ett flygande tefat. För se hon hade ju berättat det för sina vänner och bekanta och byggt upp en viss status för att hon sett ett flygande tefat...

— Hon hade för bråttom...

— Hon ville tro att det var ett tefat. Och så är det väl med många människor. Det är ju en naturlig reaktion och ingenting som man skall skratta åt. Folk blir så gripna att de slutar upp med att tänka.

— Vill Ni berätta litet om en typisk UFO-undersökning? Vad gör Ni när det kommer in en rapport?

— Först och främst måste man ju titta litet på vad det är. Det är ju inte så att folk ringer och säger att "nu står jag i fönstret här och ser det". De ringer dan efter — eller ännu senare — och säger att "i går var det nånting konstigt som flög förbi här". Och vad skall man göra åt det? Det går ju inte att kontrollera. Man kan höra sig för med flygvapnet, flygplatser o.s.v., om det kan ha varit ett flygplan som vittnet sett — och i en del fall får vi ju veta att det kan ha varit flygplan. Men ofta säger de ju att det gick så gräsligt

fort att det inte kan ha varit ett flygplan. Och då kan man ju höra med dem hur de kunde uppskatta hastigheten. Vid ett tillfälle var det en som sa att föremålet gick från horisont till horisont på några sekunder — och det måste ju vara en oerhörd fart. Och då frågar man: Säg Ni från horisont till horisont? Javisst, säger han då. Var stod Ni då? Jag stod nere på gatan... Så att hans horisont var vad han såg av himlen mellan husen. Och då blir det ju inte en sån väldans stor hastighet. Det är många såna där saker som man får fråga om och grunna på och försöka reda ut.

*) Ordföranden i UFO-Göteborg Rune Rydebrandt bekräftar att en före detta medlem i föreningen medgett att han hjälpt Ann-Lis D. att hitta på alltsammans. När detta skrivs, i slutet av juli, har vi ännu inte fått kontakt med denne man, men Ann-Lis D. tillbakavisar vid samtal med Rehn, Schalin och denna tidskrifts redaktör beskyllningen för lögn. När Rehn och Schalin träffade henne personligen, fick de det bästa intryck och fann henne trovärdig. Men Tage Eriksson, vars kritiska distans tydligen endast gäller uppgifter som tyder på rymdfarkoster, har godtagit påståendet att fallet i sin helhet är uppdiiktat och via FOA-tidningen spritt ut det till nyhetspressen.

Tage Eriksson, FOA — en bild av en fördomsfull?

JESU EVANGELIUM

Ett försök till objektiv beskrivning

Hur stämmer de kristna trosgruppernas förkun- nelse om Jesus och hans lära med de bibliska evangelieberättelserna? För att få klarhet i detta spörsmål har vi gjort en nykter läsning i den gamla boken. Studiet har skett under några dagar, och det är inte fråga om något riktigt grundligt arbete. Vi tar inte ställning till frågan i vilken utsträck-

ning bibelns uppgifter om Jesus kan stämma med den historiska verkligheten, eftersom det självklart är omöjligt att få någon vetskap om detta, utan vi har endast granskat det som är en kristens främsta trosgrund: Jesuskildringarna i de fyra s. k. evangelierna i samlingsverket bibeln, svenska översättningen av 1917.

Synoptikerna (Matteus, Markus, Lukas)

Karakteristiskt för Jesus var att han använde **liknelser** i sin förkun- nelse; med bilder ur livet illustrera- de han religiösa ting. "Utan liknel- ser talade han intet till folket." (Matt. 13:34.) Det har väl i allmän- het ansetts att syftet med liknelser- na varit att göra budskapet lättför- ståeligt, men enligt Matteus 13:10—15, Markus 4:10—12 och Lukas 8:10 användes liknelserna för att dölja lärans verkliga innebörd för de utanförstående. För lärjungarna förklarade Jesus alla liknelserna, när de var ensamma.

På grund av omskrivningar, oklarhet, ofullständighet och motsä- gelser i Jesu framställning är inne- bördens i hans lära i väsentliga styc- ken dunkel. Hans ord kan tydas på olika sätt, och oklarheten har lett till att det uppstått en mängd kyr- kor och sekter med skilda meningar om vad Jesus predikade.

Ibland talade Jesus ganska myc- ket rätt ut — men utan att närma- re precisera vad han avsåg. Han lockade ständigt med belöning för de rättfärdiga: plats i Guds rike, skatt i himmelen, evigt liv — "din fader som ser i det fördolda skall vergälla dig" — men han gav inga riktiga konturer eller detaljer om vad belöningen skulle innebära utan nöjde sig med vaga antyd- ningar. Han varnade och hotade också med fasansfulla straff: de syn- diga skulle kastas i "Gehenna", och fruktansvärt elände antyddes. Vil- ken jordisk olycka som helst vore bättre än att komma till Gehenna, "där deras mask inte dör och elden inte utsläcks", vilket antyder evig död eller pina. Jesus sa också att man skall frukta Gud som har "makt att förgöra kroppen och sjä- len i Gehenna". De orättfärdiga skall rättvist kastas i den brinnan- de ugnen, där det skall vara gråt och tandagnisslan — och samtidigt som detta tragiska sker skall "de rättfärdiga lysa som solen i sin Fa-

ders rike." (Matt. 13:43.) Att Ge- henna **brinner** ges antydning om bl. a. i följande Jesusord (Luk. 16:24): "Då ropade han och sade: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och sänd Lasarus att doppa det yt- tersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas svårt i dessa lågor.'" Ibland utslungade Jesus ve-rop över hela städer och försäkrade att det skulle gå dem mycket illa på domens dag. Den **Guds barmhärtighet** som Jesus pre- dikade om, ansågs tydligen ha sina gränser. Gud var också långsint, vil- ket vi kan se i Markus 3:29: "Den som hädar den helige Ande får inte någonsin förlåtelse utan är skyldig till evig synd."

Liksom helvetet (Gehenna) fanns i Jesu föreställningsvärld, så fanns där även **djävulen** — och han upp- fattades som ett verkligt, ont vä- sen.

Jesus hade de allra högsta tankar om sig själv. Han sa sig stå i ett spe- ciellt förhållande till Gud, var "Guds Son", "Messias", Herrens språkrör, och han hade utomordent- lig makt och skulle på domens dag tillsammans med Herren döma män- niskorna efter deras gärningar. Han var den på vilken skrifternas ord uppfylldes, han var syndfri, och han förlät synder. Men han var inte Gud själv. "Varför kallar du mig god?" frågade han. "Ingen är god utom Gud allena."

Centralt i Jesu förkun- nelse var kravet på "tro". Att tro på honom och vad han försäkrade framställdes som något utomordentligt förtjänst- fullt, och de som inte trodde, fast- än de såg underverken, "kraftgär- ningarna", klandrades och beklaga- des. Tron har också en magisk kraft. "Allt förmår den som tror." Han kan t. ex. flytta ett berg från en plats till en annan. Ja, "allt vad ni ber om och begär, tro att det är er givet, och det skall så ske." Nå- got **förstående** rekommenderades inte, endast "tro", alltså en anti- intellektuell inställning.

Själv botade Jesus många sjuka — ofta med sitt blotta ord: "Stå upp, ta din säng och gå!" — och gjorde andra underverk, såsom att gå på vattnet och framtrolla bröd och fisk i tusental, och han hänvisade till dessa gärningar för att bevisa att han var sänd av Gud. — Han pro- feterade också om sin död och upp- ståndelse samt mycket snara åter- komst på himlens skyar med Guds rikes inbrott och domens dag.

Jesu religiösa bakgrund var den judiska tron och i synnerhet **skrif- terna**, som han och hans åhörare trodde på, och som alltså var deras gemensamma referensram. Han an- slöt sig till Moses lag, vars tio bud vi finner i Andra Mosebokens tju- gonde kapitel: du skall inte dräpa, du skall inte begå äktenskapsbrott, du skall inte stjäla, du skall inte bä- ra falskt vittnesbörd, hedra din fa- der och din moder m.m. och med hotelser att syndaren inte skall bli ostraffad, att Gud straffar de orätt- färdigas efterkommande i tredje och fjärde led. Jesus sa att han inte ville revidera men "fullborda" lagen och profeterna.

Jesus förkunnade att Gud var allsmäktig och kärleksfull Fader. Att **älska Gud** och **älska sin nästa** såsom sig själv var de viktigaste bu- den — på dem vilade alla de andra.

Kärleken till nästan exemplifiera- des bl. a. på följande sätt. "Stå inte emot en oförrätt, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra till åt honom; om någon vill beröva dig din liv- klädnad, så låt honom få manteln med; om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom. Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig." — "Älska era ovänner och be för dem som för- följer er!" (Matt. 5:39—44, Luk. 6:27—30.) — Jesus hade även den s. k. gyllene regeln, som i olika for- muleringar återfinns i alla de stora religionerna; "Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall

ni också göra dem."

Att det är omöjligt att bygga upp ett rättssamhälle med undfallenhet för busar och kriminella är lätt att förstå. Men gyllene regeln håller.

Jesus manade till ett bättre liv, ty "Guds rike" var "nära". Han vän- de sig mot otukt, tjuveri, mord, äktenskapsbrott, girighet, svek, lös- aktighet, avund, falskt vittnesbörd, hädelse, övermod och oförsynt vä- sende. Han sa också att den största bland människor är den som är and- ras tjänare. Jesus varnade för de skriftlärde och fariséerna. Han vän- de sig mot deras meningslösa på- fund om vad man skulle och inte skulle göra och sa t. ex. att "sab- baten blev gjord för människans skull och inte människan för sab- batens skull". En del sådana män- niskopåfund stred direkt mot Guds bud. De skriftlärde och fariséerna var orättfärdiga hycklare, deras tro var inte äkta och ren, och Gud ge- nomskådar dem och ger dem det öde de förtjänar. Jesus erinrade om skrifternas ord att Herren "har be- hag till barmhärtighet och inte till offer". Enligt Matteus tjugotredje kapitel höll Jesus en rungande straffpredikan för de skriftlärde och fariséerna. Han kallade dem bl. a. "huggormars avföda" och frågade hur de skulle kunna undgå att dömas till Gehenna.

I dispyterna med sina motstånd- are framstår Jesus som intelligent, klarsynt och äkta, medan de andra är trångsynta och själviska: de efter- lever en mängd gamla föreskrifter för det religiösa livet men är sam- tidigt moraliskt klandervärda. De "silar mygg och sväljer kameler".

Att följa Jesus var krävande och innebar försakerelser — "den som inte bär sitt kors och efterföljer mig, kan inte vara min lärjunge" (Luk. 14:27) — men belöningen skulle inte utebli. Jordiska ägodelar var intet värda och kunde vara hinder för att nå Guds rike. Man kan inte tjäna både Gud och Mamon, pen- ningguden. Det enda som betydde något var skatter i himmelriket.

"Himmelriket" eller "Guds rike" var centrala begrepp i Jesu förkun- nelse, men någon definition gavs inte. Enligt Lukas 17:20—21 sa Je- sus att "Guds rike kommer inte på sådant sätt, att det kan förnimmas med ögonen. — — — Guds rike är invärtes i er." Detta är intressanta yttranden, men de saknar motsva- righet hos Lukas och de andra syn- optikerna — och även hos Johan- nes — och motsägs av andra ytt- randen av Jesus, t. ex. i Lukas

17:24 och fortsättningen, där Guds rike är något som tar hela världen med våld. I allmänhet tycks Jesus med "himmelriket" och "Guds ri- ke" ha menat en **plats**, t. ex. när han talade om att sitta till bords i himmelriket. (Matt. 8:11.)

Det var för att Guds rike var "nära" som människorna skulle "gö- ra bättring". Jesus förkunnade att tiden var knapp, att den gamla tids- ålderns slut var nära förestående och att Guds rikes inbrott snart skulle ske, då dom skulle hållas och allt bli nytt. Ingen människa vet när den yttersta dagen kommer, därför gäller det att ständigt vara redo och att ta emot Guds ord genom hans Son, Jesus, och leva så att man vid domen befinnes värdig inträde i himmelriket. De som inte håller måttet skall gå till den eviga elden. En del går till evigt liv, andra till evigt straff.

Jesus sa att hans budskap från Gud var ett **evangelium**, d. v. s. glädjebudskap, att frälsning var möjlig. Hans ord var kraft som gav evigt liv. Jesus lovade att den som söker Guds rike och rättfärdighet, han finner detta — ja, än mer: han får allt annat han behöver.

"Evigt liv" var också en central föreställning hos Jesus, men dess innebörd förtegs. (Det har diskute- rats vad "evigt" betecknar i detta sammanhang, om det verkligen be- tyder "för alltid".) I stället för anvis- ningar om vägen till himmelriket och det eviga livet samt kraven på inträde där gavs vaga antydningar, t. ex. "många är kallade men få ut- valda" och "kämpa för att komma in genom den trånga dörren, ty många, säger jag er, skall försöka komma in och inte förmå det". (Luk. 13:24.) Men i Matteus 25:31—46 kommer Jesus problemet litet närmare. Där framställs kraven på kärleksgärningar, t. ex.: "Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djä- vulen och hans änglar. Ty jag var hungrig, och ni gav mig inte att äta, jag var törstig, och ni gav mig inte att dricka, jag var husvill och ni gav mig inte härbärge, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängel- se, och ni besökte mig inte." Då skall också de svara och säga: 'Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte?' Då skall han svara dem och säga: 'San- nerligen säger jag er: Vadhelst ni inte har gjort mot en av dessa mins- ta, det har ni ej heller gjort mot mig.' Och dessa skall då gå bort till

evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv."

Vad beträffar begreppet "nästan" hos Jesus är det oklart hur omfat- tande det var. Enligt Lukas 10:29—37 ställdes frågan till Jesus, men hans svar gav inget klart besked; men den som gör väl mot en annan är den andres nästa. — När Jesus sände ut lärjungarna uppmanade han dem (Matt. 10:5—6) att inte predika för hedningarna eller sa- mariterna utan för "de förlorade fåren av Israels hus". Begreppet **allkärlek** fanns inte i Jesu vokabu- lär, och på domens dag skall han brutalt stöta bort de orättfärdiga till evigt straff.

Jesus var mycket "sträng" och skulle på den yttersta dagen rätt- vist "verdgälla" var och en efter hans gärningar". Men enligt Matteus 11:28—30 kunde han samtidigt vara milt uppmuntrande. "Kom till mig, ni alla som arbetar och är betunga- de, så skall jag ge er ro." — "Mitt ok är milt, och min börda är lätt."

Av ovanstående beskrivning av hur Jesu lära såg ut enligt Matteus, Markus och Lukas torde framgå att mannen från Nasaret var ett barn av sin egen tid, fångad av då gäng- se religiösa föreställningar bl. a. om en grymt straffande och härligt be- löande Gud.

Johannes

Evangelisten Johannes ger en delvis annorlunda bild av Jesus än synoptikerna. Johannes har sin egen teologi, och den kan sammanfattas i följande ord: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom inte skall förgås utan ha evigt liv." (3:16.) Johannes tolkar händelserna och Jesu lära på ett särskilt sätt, och hela framställning- en präglas av hans teologiska upp- fattning. Jesu tal om att han var "Guds Son" — enligt synoptikerna — skärps av Johannes till en meta- fysisk trossats att han var Guds **enfödde** son.

Guds kärlek accentueras av Jo- hannes, och i hans framställning finns inga helvetesskildringar eller hotelser om eviga, grymma straff. Gud är hjälparen som har sänt sin Son "inte för att döma världen utan för att frälsa den". Jesus kommer med glädjens bud från Herren. Hans ord är livets vatten, som ger evigt liv och evig fröjd. Den som tar emot hans ord, bär frukt. Jesus är mild, tröstar sina utvalda och upp- reser dem.

(Forts. på sid. 15)

DR GUERINS MENING

Tidskriften Flying Saucer Review (tefatsrevyn) i London har publicerat ett brev som den erhållit från en dr Pierre Guérin i Paris. Det lyder i översättning:

Det är utmärkt att Flying Saucer Review skall vara öppen för ett brett svep av åsikter. Efter John Keel och hans "soft saucers" kommer nu i januari—februarinumret Peter F. Sharp, som låter våra utomjordiska vänner anlända till vårt solsystem ombord på Fobos och Deimos och gå in i en bana runt Mars efter en lång, lång interstellär resa genom den fyrdimensionella rumtid som vår fysik räknar med; resan slutar med att dessa jättelika, ihåliga klot blir satelliter till den röda planeten strax före år 1877.

Jag kände det som om jag plötsligt blivit förd tjugo år tillbaka, till den tid då Keyhoe gav ut sin första bok. Då ansåg de mest seriösa ufo-logerna att det ankom på dem att från ögonvittnenas redogörelser välja ut endast det som föreföll minst "irrationellt" och följaktligen utesluta allt det övriga, som luktar "magi". De beräknade den energimängd som behövdes för att företa så långa resor, och de väntade att fysikerna skulle göra upptäckter i fråga om anti-gravitation. Ibland beräknade de chanserna för liv på Mars i hopp om att komma runt de väldiga svårigheterna med interstellära resor. Den vetenskap som man ansåg att de utomjordiska varelserna kunde tänkas ha, var, i bästa fall, vårt eget kommande 2000-tals vetenskap.

Men ack, ack och åter ack! Fakta är envisa. De astronomer som håller ett öga på de konstgjorda satelliter som människan placerat i banor runt jorden, ser aldrig UFOs, så att säga, anlända till vår planet utifrån rymden. Sedan ett UFO lämnat spår efter sig på landningsplatsen — spår som stöder tron att maskinerna är av fast, materiell natur — försvinner de ögonblickligen på fläcken, omedelbart efter det att det startat. (Jämför fallet Gideon Johansson i Sökaren nr 5, 1969, samt även i urvalet "Oidentifierade flygande föremål i jordens atmosfär"!)

Ett annat UFO kommer fram ur ett moln, vilket några minuter tidigare inte fanns på den blå himlen. Och det verkar också — med undantag för den klassiska "tefats"-typen — som om UFOs kan anta olika former, som om de sökte forma sig efter de maskiner

som vår egen jordiska teknologi kan föreställa sig vid en given tidpunkt i vår historia.

Vi har 1970 inte längre rätt att ignorera sådana fakta. UFO-besättningarna äger tydligen en vetenskap som för vårt förstånd är vad vår vetenskap är för aporna. UFOs är ingenting som har något att göra med våra idéer om rymdsonder som skjuts ut från någon bas i vårt solsystem. Huruvida deras piloter kommer från vårt astronomiska universum eller från Magonia vet jag inte: men vad jag bestämt kan påstå är att de manipulerar rummet och tiden på ett sätt som är ofattbart för oss och som förmodligen gör det onödigt för dem att färdas över avståndet mellan de geodesiska punkterna i vår rumtid och gör det möjligt för dem att "materialisera" sig på en plats och "dematerialisera" sig på en annan. På annat sätt synes det omöjligt att förklara iakttagna fakta. Hypotesen att de har startplatser på Fobos och Deimos blir av noll och inget intresse.

Jag skulle vilja tillägga att de senaste fotografiska observationerna av Fobos har bevisat att satelliten, i motsats till vad man en tid trodde, inte har någon acceleration. (Här: hastighetsminskning. Red.) Med andra ord: Fobos minskar inte sin hastighet på grund av Mars' exosfär, och detta antyder att den inte är ihålig och konstgjord utan solid lik-som alla naturliga satelliter. Fobos och Deimos är dessutom utomordentligt svåra att observera, t. o. m. med ett stort teleskop, och det är inte alls förvånande att de inte har iakttagits innan de upptäcktes av Hall 1877.

Pierre Guérin, Astronome à l'Institut d'Astrophysique de Paris.

Anm. Inte sällan får man höra att de flygande tefaten inte kan vara interplanetariska farkoster av utomjordiskt ursprung, därför att avstånden i universum är alltför väldiga och högre hastighet än ljusets är omöjlig. Sådana resonemang är av samma klass som en del »experts» utlåtanden för 67 år sedan att bröderna Wright inte skulle kunna flyga med sin maskin, därför att den var tyngre än luften. Människans sinne har en stor begränsning när det gäller att föreställa sig något radikalt annorlunda.

Dr Guérin har i sitt brev visat hur fri man måste vara i förhållande till vår nutida vetenskaps begrepp om verkligheten och dess möjligheter.

ELDGÅNG

På Tahiti gick Sverre Holmsen på eld under en religiös ceremoni så som han berättade om i Sökaren nr 2, 1968. Tillsammans med tahitier beträdde han barfota glödande stenar utan att ta någon skada. Inte ens håren runt vristerna blev svedda.

I sin bok **Bakom ridån till det okända** talar Olle Jönsson kortfattat om en liknande upplevelse.

Eldgång och likartade fenomen har varit kända i århundraden, och även i vår tid finns många uppgifter om detta från vetenskapsmän och journalister.

I Mindre Asien har pontifolket en eldgångstradition. En kvinnlig journalist från Aten, fru Aranca, har för det schweiziska parapsykologiska sällskapet berättat om pontifolkets eldgång, som hon bevittnat. Hon omtalade att stenarna som beträddes hade en temperatur på 150—250 grader celsius. Eldgången sker utan någon brådska under ledning av en anförare; endast utvalda personer deltar.

1964 fanns en illustrerad artikel om eldgång i tidskriften **Schweizer Illustrierte**. En forskare, David Attenborough, var på en av Fijiöarna vittne till hur särskilt utvalda män gick på rödheta stenar utan att ta skada. Före uppvisningen hade Attenborough kastat tygbitar på stenarna; de fattade genast eld.

Den medicinska tidskriften **Medico**, som utges av Boehringerkoncernen, innehöll 1964 en rapport av Harold Schaper om eldgång över glödande kol på Ceylon. Sju personer dansade på ett rödhett underlag, 2×3 meter. Schaper var ett av flera ögonvittnen. Elddansens filmades även.

I en annan medicinsk tidskrift, **Sandorama**, skrev 1965 dr Hans Oesch från Basel om shamanistisk elddans i Malaya. Dansarna trampade ned elden med fötterna.

En engelsk överste, Gudgeon, bosatt i Polynesien, har berättat om hur han en gång gick på eld. Fem europeer gick; en av dem blev skadad — denne vände sig om under ceremonin.

1935 demonstrerade Kuda Bux från Kashmir eldgång för det engelska sällskapet för psykisk forskning. Bland åskådarna fanns flera professorer. Kuda Bux ägnade sig åt meditation och koncentration före demonstrationen.

Det kan i detta sammanhang också nämnas att medier, t. ex. Home,

har kunnat ta rödhett föremål i en hand och sedan ge det vidare till annan person utan att denne skadats. 1957 demonstrerade ett medium vid namn Rhinehart sådan förmåga i amerikansk TV.

Vi har hämtat uppgifterna om eldgång från en artikel av dr Hans Naegeli i den engelska parapsykologiska tidskriften **Journal of Paraphysics**. Dr Naegeli är en schweizisk psykiater och neurolog som sedan 1959 är ordförande i det parapsykologiska sällskapet i Zürich. Artikeln var översatt från en tysk parapsykologisk tidskrift.

Någon vetenskaplig förklaring på eldgångsfenomenet finns väl ännu inte, men det är ju känt att människans psyke påverkar kroppens funktioner. Många sjukdomar är psykosomatiska, "själs-kroppsliga", d. v. s. psykets tillstånd är av stor betydelse för deras uppkomst och utveckling. Osårbarhet för eld i exceptionella psykiska tillstånd ter sig mot den bakgrunden inte så orimligt.

"Övernaturliga" fenomen såsom eldgång och liknande, som tycks sätta naturlagarna ur spel, förekommer främst bland folk som är oberörda av den västerländska civilisationen och som därför inte tvekar att tro på det till synes omöjliga. En tro "att det skall lyckas" är väl nödvändig, åtminstone hos anföraren och mängden. Men att tvärsäker tro hos den enskilde deltagaren inte är nödvändig visar Sverre Holmsen i den ovan nämnda berättelsen. Han var tveksam och fruktade — naturligt nog — att det värsta skulle hända. Ändå följde han anförarens instruktioner att se uppåt och inte vända sig om — och det lyckades.

HAN RUTTNAR INTE

År 1629 dog kyrkoherden Nikolaus Rungius i Kemi landsförsamling i Finland. Han hade sagt: "Är inte mina predikningar sanna, så kommer min döda kropp att ruttna, men om de är sanna, så skall min kropp aldrig ruttna." Nu, 340 år efter hans död, har ännu ingen förruttnelse börjat i Rungius kropp. Fastän den inte är balsamerad ligger den väl bevarad i en kista i den gamla kyrka, där Rungius höll sina domedagspredikningar. Flera av de kistor som kroppen har legat i, har ruttnat, men kroppen är sig lik, endast högra armen saknas, stulen av tjuvar.

Uppgifterna lämnas av Expressen 21 juni 1970. Rungius oförruttnade

Sökarens postorderbokhandel

Box 3063, 103 61 Stockholm 3 · Telefon 08/69 60 27

Ernest Dimnet: **Konsten att tänka**, 7:—.
 Carl-Martin Edsman: **Mystiker i Vällingby**, 11:25.
 Epiktetos: **Handbok i livets konst**, 4:—.
 Axel Fredenholm: **Så har jag hört**, häft. 8:—, inb. 12:—.
 Jan Fridegård: **Den gåtfulla vägen**, 18:50.
 Astrid Gilmark: **Jag vet**, 14:75.
 Astrid Gilmark: **Jet ser**, 14:75.
 Mahendranath Gupta: **Ramakrishnas samtal**, 16:50.
 Anna-Lisa Helle: **Varför har kristendomen misslyckats?** 14:50.
 Hans Herlin: **Naturligt och övernaturligt**, 22:—.
 Olle Holmberg: **Den osannolika verkligheten**, häft. 32:50, inb. 39:50.
 Sverre Holmsen: **Morialand**, 27:—.
 Sverre Holmsen: **Levande visdom**, 9:50.
 Sverre Holmsen: **De upplysta horisonterna**, 25:—.
 Friedrich Jürgenson: **Radio- och mikrofonkontakt med de döda**, 13:50.
 Olle Jönsson: **Bakom ridån till det okända**, 5:75.
 Nils Kalén: **Vettig föda**, 5:—.
 Thomas R. Kelly: **Det inre ljuset**, häft. 6:50, klotb. 10:—.
 Henry Kjellson: **Förtidens teknik**, 18:—.
 Kathryn Kuhlman: **Jag tror på underverk**, 22:50.
 Edgar Kupfer-Koberwitz: **Måste vi döda för att leva?** 10:—.
 Birgit Lange: **Jordskred?** 12:50.
 Birgit Lange: **Gåva till vänner och motståndare**, 6:50.
 Gustaf Lundgren: **Handstil och karaktär**, 21:50.
 Martinus: **Kring min missions födelse**, 7:—.
 Maxim Mauritsson: **Undren i Lourdes från medicinsk synpunkt**, 10:—.
 Christopher Mayhew: **Människor som söker Gud**, 8:—.
 Ruth Montgomery: **Född med siargåva. Sanningen om Jeane Dixon**. 12:50.
 L. Pauwels och J. Bergier: **Vår fantastiska värld**, 34:75.
 Norman Vincent Peale: **Var positiv — lev lycklig**, 12:—.
 Norman Vincent Peale: **Hur man gör livet rikt**, 12:—.
 Birger Qvarnström: **Parapsykologi**, 19:50.
 K. Gösta Rehn: **De flygande tefaten. Dokument och teori**. 24:50.
 K. Gösta Rehn: **UFO! Nya fakta om de flygande tefaten**, 27:—.
 Florence Scovel Shinn: **Hur man vinner livets spel**, 7:50.
 Hermann Seichter: **Praktisk grafologi**, 32:50.
 W. C. Smith: **Människor av annan tro**, 15:—.
 Olof Thorborg: **Fasteboken**, 7:85.
 Poul Thorsen: **Människans okända krafter**, 10:—.
 G. N. M. Tyrrell: **Vid tröskeln till det okända**, 8:50.
Upanishaderna, 19:50.
 Are Waerland: **I sjukdomarnas häxkittel**, 25:50.
 Are Waerland: **Hälsans handbok**, 10:50.
 Are Waerland: **Den stora livsharmonin**, 10:50.
 Ebba Waerland: **Naturläkekonstens bok**, 14:50.
 Heinz Vonhoff: **I kamp mot nöd**. En barmhärtighetens historia. 10:—.
Vår tids mirakler. Ur Sökaren. 16:50.
Zen. En zenbuddhistisk antologi. 21:50.

Häften:

C. D. Broad: **Dr S. G. Soals forskning i telepati och framtidsförnimmelse**, 2:—.
 C. D. Broad: **Tre föredrag**, 9:—.
 J. B. Rhine: **Telepati och clairvoyance i modern belysning**, 2:—.
Lars Korhonsens prismametod. Ur Sökaren. 1:—.

El-stencil:

De oidentifierade flygande föremålen i jordens atmosfär. Ur Sökaren. 5:40.

(Moms och porto tillkommer på priserna)

kropp är en stor turistattraktion i Laurila, en halv mil från Kemi.

THOR HEYERDAHL SÄG FLYGANDE TEFAT

Nyhetsbyrån UPI sände i slutet av juni ut ett telegram att Thor Heyerdahl och hans manskap ombord på flotten **Ra 2** iakttagit ett fly-

gande tefat och att fenomenet också observerats av personer på FN:s oceanografiska forskningsfartyg **Calamara** och av tusentals invånare på St. Thomas, St. Croix och andra västindiska öar. Navigatören Norman Baker på **Ra 2** omtalar att det var ett platt, cirkelrunt, upplyst föremål. Heyerdahl och andra såg föremålet i tio minuter.

Reinkarnationstron i västerlandet

Tron att människosjälens inkarnerar åter och åter i materiella kroppar är sedan gammalt allmän i orienten, bland hinduer och buddister, fastän man där ofta inte uppfattar detta så enkelt som att en personlighet så att säga "hel och hållen" kommer igen. Buddisternas reinkarnationstro är inte så alldeles lätt att klart begripa; de tror ju inte på existensen av en "själ". Och även hinduernas tro på återfödelser är ofta mer utstuderad än en västerlänning först tänker sig.

Här i occidenten har reinkarnationstro också förekommit — och den påträffas ju även i våra dagar, t. ex. bland teosofier, spiritualister och andra, österländskt orienterade, sökare.

Den ledande reinkarnationsforskaren professor Ian Stevenson i Förenta staterna anser att återfödelse är den mest troliga förklaringen på många fall "av reinkarnationstyp", där en person synes ha minnen av tidigare jordisk existens — men att sådana fall inte *bevisar* reinkarnation. Och den framstående engelske filosofen C. D. Broad menar att reinkarnation är en tänkbar form av fortlevnad, ja rentav den mest plausibla hypotesen.

Reinkarnationstron har gamla anor i västerlandet. Redan Pythagoras, som levde på 500-talet f. Kr., anses har trott på själarnas återfödelser. Han hade många lärjungar och efterföljare. Och de judiska kabalisterna trodde på reinkarnation i nya mänskliga organismer. Denna tro var väsentlig för dem. De första kabalisterna levde på 200-talet f. Kr.

I bibeln kan man knappast finna stöd för återfödelsestron. Reinkarnationister åberopar visserligen ofta vissa ställen i bibeln (t. ex. Joh. 9: 1-3) som stöd för sin tro att återfödelseläran hade stor utbredning bland judarna på Jesu tid och att Jesus inte bestred den, och detta sker även i det stora samlingsverket *Reincarnation in World Thought*, men de ifrågavarande bibelställena torde ändå knappast ha någon större betydelse i sammanhanget. De kan tolkas olika. Men judarna trodde att deras stora profeter periodiskt återkom till jorden. Som svar på Jesu fråga vem folket ansåg honom vara, säger lärjungarna: "Några säger att du är Johannes Döparen, några Elias och andra Jeremias eller någon annan av profeterna."

(Matt. 16: 13-14.)

Det synes vara säkert att några av kyrkofäderna i den kristna fornkyrkan lärde att själen haft en förut-tillvaro, en *pre-existens*. Den främste av dessa fäder var Origenes (c:a 185—c:a 254) som var en av de allra mest framstående och inflytelserika kristna teologerna under de första århundradena. Andra som lärde själens pre-existens var Justinus Martyren på 100-talet och Synesius på 400-talet.

Origenes ansåg att om själen är odödlig, måste den också ha existerat före inträdet i sin nuvarande kropp, den måste ha haft en förut-tillvaro. Och även om pre-existens och reinkarnation inte är detsamma, anses det klart att Origenes verkliga förde fram en lära att själen lever mer än en gång i olika former.

Origenes var platonist, d.v.s. han anknöt till den grekiske filosofen Platons (d. 347 f. Kr.) skrifter. Reinkarnationstron i västerlandet anses i hög grad gå tillbaka på Platon. Utan hans skrifter torde läran om återfödelse inte ha rönt någon större uppmärksamhet inom den tidiga kristenheten.

Reinkarnationstron hade stor utbredning bland de första århundradenas kristna. Det fanns på 100-talet en betydelsefull kristen rörelse som kallades gnosticismen. (Gnosis = kunskap.) Gnostikerna var påverkade av platonismen, österländskt tänkande och hellenska mysteriereligioner. Reinkarnationstron var väsentlig för dem. Deras främsta företrädare var Basilides (omkr. 125), Marcion (omkr. 150) och Valentinus (d. 160). Nära gnostikerna stod bl. a. manikéerna med mer än 70 sekter samt simoniterna.

Gnosticismen var en stor fastän inte enhetlig rörelse. Det anses att den mycket väl hade kunnat bli den form av kristendom som fördes vidare till eftervärlden. Men den hade mäktiga fiender. Den trängdes undan. Gnostiska skrifter brändes — och i stället fick vi en annan, speciell, dogmatisk kristendom.

Det finns skribenter som ifrågasätter om inte gnostikerna var de rätta arvtagarna till Kristi lära, om inte de stod Kristus närmare än de som utformade den kristendom som segrade. Själva sa gnostikerna att olika apostlars förkunnelse var deras läras ursprung. Basilides uppgav t. ex. att han fått läran från

Matteus och Petrus genom dennes lärjunge Glaucus.

På 500-talet bekämpades Origenes teologi framgångsrikt av kejsar Justinianus, och det har varit en allmän mening inom kristenheten att reinkarnationsläran bannlystes på ett kyrkomöte 553. Den uppfattningen har haft stort inflytande över de kristnas inställning till återfödelseläran, men numer anser många experter att sådan bannlysning aldrig skedde på det femte ekumeniska kyrkomötet.

1274 och 1439 blev återfödelseläran förbjuden för de kristna. När inkvisitionen inrättades på 1200-talet, var dess uppgift att bekämpa de s. k. katarerna (ordet *kättare* kommer av *katar*), vilka var reinkarnationstroende. Katarismen — och därmed återfödelseläran — hade då väldig utbredning och uppfattades som ett hot mot den etablerade kristendomen. — Giordano Bruno, som brändes på bålet av inkvisitionen 1600, förde fram reinkarnationstan- kar.

Reinkarnationstron utrotades praktiskt taget från kristendomen men levde vidare i skymundan hos en del trosgrupper, bl. a. rosenkreuzarna.

I vår tid har intresset för reinkarnationsläran väckts till liv i den västerländska kulturen. En del stora andar har trott på läran om själarnas återfödelser. Bland dessa finner vi Goethe, som t. ex. trodde att hans väninna Charlotte von Stein en gång varit hans hustru. Han skrev: "Jag kan inte förklara denna kvinnas betydelse för mig eller hennes inflytande över mig utom genom teorin om återfödelsen. Ja, vi var en gång man och hustru. Nu är vår kunskap om oss själva beslöjad." Även i hans poem skymtar återfödelseläran.

Shopenhauer intresserade sig för indisk filosofi och religion, och han beundrade mycket Upanishaderna. Man kan i hans skrifter finna uttalanden som innebär tro på återfödelseläran. "När vi dör kastar vi av oss vår individualitet liksom ett utslit klädesplagg och gläds åt att vi skall få ett nytt och bättre..."

Tolstoj trodde att vi har existerat före vårt nuvarande liv och att vi skall återkomma. "Vårt liv är blott en av det verkliga livets drömmar, och så är det utan slut, ända till det allra sista livet, det helt verkliga livet — Guds liv..."

Gustave Flaubert, den berömda

franske författaren, skrev till sin kvinnliga författarkollega George Sand: "Det förefaller mig — — — som om jag alltid har levat! Och jag har minnen som går tillbaka till faraonerna. Jag ser mig själv mycket klart vid olika tider i historien, utövande olika yrken och med skiftande framgång. Min nuvarande personlighet är resultatet av mina förlorade personligheter..."

Walt Whitman, amerikansk poet och f. ö. en av dem som dr. Bucke ansåg hade kosmiskt medvetande, trodde på återfödelseläran. M. Cowley skrev 1959 i Saturday Review att Whitman trodde att vi alla befann oss i en andlig utvecklingsprocess i liv efter liv — en motsvarighet till naturens utveckling. Alla människor är gudomliga och skall till slut bli gudar.

Ralph Waldo Emerson trodde att människorna kommer åter "i nya förklädnader". "Jesus är inte död utan han lever ännu; inte heller är Johannes, Paulus, Muhammed, Aristoteles döda; ibland tror vi att vi har sett dem alla och lätt skulle kunna säga under vilka namn de lever."

Emerson skrev även att "själen är en emanation av det Gudomliga, en del av världssjälens, en stråle från ljusets källa. Den kommer utifrån och går in i människokroppen, liksom i en tillfällig boning, och den går ånyo ut ur den, vandrar i eteriska regioner, återvänder — — — går in i andra boningar, ty själen är odödlig."

Den framstående engelske kyrkomannen och författaren Leslie D. Weatherhead (1893—) har öppet bekänt sig till reinkarnationsläran, som för honom framstår som rättvis och förnuftig. Så här skriver han på ett ställe:

"'Men', invänder någon, 'jag skulle mista min identitet under en rad inkarnationer.' Det tror jag inte; inte mer än du redan har mist den ett halvt dussin gånger. Låt oss anta att du är William Tompkins. Just det. Du är den lille, snorige Willie Tompkins, som blev bestraffad för att han kom för sent till skolan. Vill du behålla din identitet med honom? Du är den Will Tompkins som skrev de där löjligen verserna och smög dem i handen på den sexton-åriga flickan med de blonda flätorna. Vill du försäkra dig om din identitet med honom? Du är den William Tompkins som fick sparken för att han inte kunde redovisa pengar som han mottagit för firmans räkning. Känner du dig bestulen om du mister din känsla av identitet med ho-

nom? Du är W. Tompkins med reumatiska leder och dålig hörsel och stirrande blick, vilkens kropp nu är en plåga. Prova detta experiment: Säg 'William Tompkins, William Tompkins, William Tompkins' högt för dig själv hundra gånger. Föreställ dig att hundra tusen änglar omkring dig gör samma sak... Är det verkligen viktigt att Tompkins hela personlighet lever vidare i hundra, tusen, tio tusen, hundra tusen år? Fortfarande William Tompkins...!

Vår sanna identitet kommer inte att gå förlorad. Jagets rena guld kommer att vidmakthållas, renas och stärkas."

(Källa: *Reincarnation in World Thought*, en mycket omfattande samling citat och uppgifter rörande reinkarnationstron, sammanställd och redigerad av Joseph Head och S. L. Cranston. Julian Press, New York 1967.)

JESU EVANGELIUM (Forts från sid 11)

Tro på Jesus ger frälsning och evigt liv. "Detta är Guds gärning att ni tror på den som han har sänt." — "Den som tror på Sonen, han har evigt liv, men den som inte hörsammar Sonen, han skall inte få se livet utan Guds vrede blir över honom." (3:36.) Den som tror skall uppstå på den yttersta dagen, men den som inte tror är redan dömd. Några krav på bestämda goda gärningar finns knappast enligt Johannes evangelieversion — och därför blir det heller inte tal om belöningar eller straff. Men: "Älskar ni mig, så håller ni mina bud." (14:15.) Och: "Detta är mitt bud att ni skall älska varandra, såsom jag har älskat er." (15:12.)

Jesu gudomlighet understryks kraftigt av Johannes. Jesus kommer från himmelen, varifrån han har stigit ned till jorden för att vara världens ljus och med sitt ord ge människorna livets kraft och det eviga livets gåva. T. o. m. domen har Gud uppdragit åt Jesus: Gud dömer inte utan all dom har han överlåtit åt sin Son. Det är också en slags enhet mellan Gud och Jesus: "Jag och Fadern är ett." (10:30.) — "Den som har sett mig, han har sett Fadern." (14:9.)

Liknelserna, som är så typiska för Jesus enligt synoptikerna, saknas nästan helt i det fjärde evangeliet. Karakteristiskt för Johannes är i stället långa Jesus-tal i samma stil

som författarens egen. Dessa gör ett mycket mindre autentiskt intryck än synoptikernas kärnord och liknelser.

Den bild av den milde Jesus som Johannes ger är väl den föreställning som flertalet kristna — i varje fall i den protestantiska världen — har anammat. Underlag för idén om den gode Frälsaren finns framför allt hos Johannes. Om inte det fjärde evangeliet, som är mer "angämligt" än de övriga, blivit medtaget i bibeln, är det fråga om kristendomen hade kunnat få så stor betydelse, i varje fall i modern tid.

Jesu framställning är enligt alla evangelisterna diffus, ologisk och oprecis med många motsägelser. Och man skall förstå att människorna på den tiden inte tänkte så skarpt; nu är tanken mera skolad och slipad.

Olika människor har fäst sig vid olika delar av Jesusskildringarna. Somliga har tagit intryck av förkunnelsen om helvetesstraffen och poängterat denna del av läran, andra har stannat inför bilden av den "snälle" Jesus, somliga har främst uppfattat Jesus som en etisk lärare och föredöme, andra har sett honom som Guds Son som offrat sig för att Gud skulle försonas med sin skapelse; mycket vanligt är också att betrakta Jesus som identisk med Gud själv.

I allmänhet har väl kristet troende gjort Jesus till en idealgestalt, var och en efter sin egen fantasi och inlevelse. De har tillagt honom alla goda egenskaper de kunnat uttänka, och det brutala draget hos honom har de i allmänhet glidit förbi.

Slutligen kan vi också tänka på vad som saknas i Jesu lära. Där finns bl. a. inte den i österlandet vanliga reinkarnations- och karma-läran. Om vårt förhållande till djuren hade Jesus ingenting att säga, och han beskrivs som allätare: all mat är ren. (Mark. 7:19.) "At vad som sättes fram åt er." (Luk. 10:8.) Försoningsläran har ingen grund i Jesu förkunnelse, varken hos synoptikerna eller Johannes (finns hos Paulus), inte heller läran om treenigheten: Fadern—Sonen—Anden. Idén om frälsning genom tro allenast saknar grund hos synoptikerna men finns hos Johannes och Paulus.

Det är omöjligt att bära sanningens fackla ut i ett människovimmel utan att sveda skägget på en och annan.

Chateaubriand

VÄGEN TILL HÄLSA

IV

DEN VEGETARISKA KOSTEN

Den kritik, som ännu långt in på 1900-talet även från sakkunnigt håll riktades mot den vegetariska kosten, gällde å ena sidan vegetabilernas låga äggvitehalt och å andra sidan enskilda vegetabilers låga "biologiska värde", vilket enligt modern näringsforskning beror på att de oundgängliga aminosyror i äggvita av enskilda växter inte alltid förekommer i lika fördelaktiga inbördes proportioner som i den animaliska äggvitan.

Dessa båda argument mot den vegetariska dieten har emellertid vid noggranna undersökningar visat sig ohållbara.

Vad vegetabilernas låga äggvitehalt beträffar, så har man funnit att de mycket stora äggvitemängderna, man i slutet av 1800- och början av 1900-talet rekommenderade, var alldeles för höga. (Veit ansåg att människan behöver 118 g äggvita per dag, Atwater rekommenderade ända upp till 175 g äggvita per dag.) Man har nämligen undan för undan genom ingående forskningar funnit, att människan klarar sig med mycket mindre äggvitemängder — 30—50 g äggvita per dag och person — och att stora äggvitemängder rent av är skadliga för hennes hälsa.

Beträffande den vegetabiliska äggvitans låga "biologiska värde" i jämförelse med den animala har den moderna näringsforskningen kunnat konstatera, att många enskilda vegetabilier, såsom sädeslag, baljväxter, frukter, rotfrukter, ofta innehåller en äggvita, i vilken de oundgängliga aminosyror inte förekommer i lika idealiska proportioner som i den animaliska äggvitan. Men vem av oss äter nu endast bröd eller endast kål eller nötter? Endast i en del underutvecklade länder, t ex i Afrika, använder vissa primitiva folkstammar en alltför ensidig vegetarisk kost, vilket resulterar i en allmän brist-sjukdom hos barnen kallad kwashiorkor.

Men i våra länder använder man ju allmänt en mångsidig vegetarisk kost, d v s kombinationer av olika vegetabilier, och det har visat sig, att de olika vegetabilerna i en sådan mångsidig vegetarisk kost kompletterar varandra, i det att de oundgängliga aminosyror, som eventuellt saknas eller förekommer i underskott i en växtarts äggvita, förekommer i överskott i en annan växtarts.

Alltför stora äggvitemängder

Uppfattningen om köttfödans nödvändighet för människan är närmast att betrakta som en ihållande idé från förra århundradet. Då kom man nämligen — särskilt på grund av två tyska vetenskapsmäns, Justus von Liebig och Carl von Voit, åsikter — till den fullkomligt felaktiga uppfattningen, att äggviteämnen, speciellt köttäggvitan, i förhållande till kolhydrater och fetter är det viktigaste näringsämnet för människan.

Så småningom började emellertid vetenskapsmän i olika delar av världen att på grund av exakta undersökningar opponera sig mot de höga äggvitenormer, som på den tiden allmänt rekommenderades. Sålunda fann Siven i Finland redan år 1899, att människans minimala äggvitebehov är endast ca 30 g äggvita per dag och person! Den amerikanske näringsfysiologen Chittenden förvånade hela världen i början av 1900-talet genom sina epokgörande med soldater och idrottsmän utförda försök. Dessa utvisade att 35—50 g äggvita per dag och person även under en längre försökstid var tillräckligt för människan samt att dessa små äggvitemängder jämte en tillräcklig kolhydrat- och fettning förmådde sätta människoorganismen i stånd till avsevärt större kraftprestationer än stora äggvitemängder.

Dessa och många andra framstående forskares (McCullum, Sherman och andra) undersökningar ledde till att Nationernas Förbunds hälsoorganisation på 1930-talet beslöt reducera de officiellt rekommenderade äggvitemängderna till 70 g äggvita per dag och person vägande 70 kg, d v s 1 g äggvita per 1 kg kroppsvikt per dag.

År 1946 kunde likväl Hegsted jämte medarbetare vid Harvard-universitetet bevisa, att en 70 kg vägande människa mycket väl klarar sig med 32,4 g växtäggvita per dag. Ersätter man 1/3 av denna äggvita med mjölkens kasein, räcker t o m 27,1 g äggvita för att täcka det dagliga äggvitebehovet. Liknande åsikter har framlagts även av F Stare och andra kända näringsfysiologer.

På 1940- och 1950-talet publicerade William C Rose jämte medarbetare sina epokgörande undersökningar, vilka utförts med studenter som försöksobjekt, beträffande mängderna av följande åtta för människan oundgängliga (essentiella) aminosyror.

Tabell

Oumbärliga aminosyror	Minimimängder per dag i gram	"Säkra" mängder per dag i gram
Tryptofan	0,25	0,5
Fenylalanin	1,1	2,2
Lysin	0,8	1,6
Treonin	0,5	1,0
Valin	0,8	1,6
Metionin*)	1,1	2,2
Leucin	1,1	2,2
Isoleucin	0,7	1,4
Summa	6,35	12,7

*) Närvaron av tillräckliga mängder av aminosyran cystin reducerar med ca 80 % den erforderliga mängden metionin.

Enligt Rose klarar sig en fullvuxen människa, om hon som äggvitenäring dagligen erhåller förutom de "säkra" aminosyramängderna (12,7 g) 7—8 g annan äggvita, sammanlagt alltså ca 20 g! Ja, Rose har påvisat, att t o m "mindre än 20 g högvärdig äggvita är nog för att hålla en ung, fullvuxen människa i kvävebalans".

FN:s hälsoorganisationer (FAO och WHO) rekommenderade år 1957 0,35 g äggvita per kg kroppsvikt per dag för fullvuxna personer, d v s endast 24,5 g äggvita per dag för person vägande 70 kg. Nyligen (1965) har nämnda organisationer emellertid höjt proteinbehovet till 0,59 g per kg kroppsvikt och dag av välbalanserat sammansatt och full utnyttbar äggvita, s k referensprotein.

Redan av ovan anförda korta översikter vi sålunda, att den moderna näringsforskningen fullständigt kullkastat de från slutet av 1800-talet härrörande felaktiga idéerna om nödvändigheten av de höga äggvitemängderna i vår föda.

Vid Loma Linda-universitetet i USA ävensom av professor Schuphan i Tyskland utförda omfattande och mycket betydelsefulla undersökningar har vidare utvisat, att genom användning av kombinationer av olika vegetabiliska produkter, t ex sädesprodukter och baljväxter (leguminosor), erhålles en äggvita, som är fullkomligt likvärdig med den bästa animaliska äggvitan (t ex mjölkens kasein) i fråga om äggvitans kvalitet och kvantitet. Användes en laktovegetarisk kost kan en äggvitebrist överhuvud taget ej komma till stånd förutsatt — naturligtvis — att kosten i kaloriskt hänseende är tillräcklig. Även människans behov av amino-

syror lysin och metionin är då helt säkrat. En välbalanserad, mångsidig laktovegetarisk kost har t o m visat sig vara lång överlägsen köttfödan på grund av sin högre halt av vitaminer, mineralämnen och andra s k vitalämnen.

Köttfödans olägenheter

Men köttfödan, särskilt om den används i riklig mängd, har visat sig ha en direkt skadlig inverkan på människans hälsa, bl a i följande avseenden.

1. Emedan fett av alla landdjur, såsom nämnts, utgöres av mättade fetter och emedan köttet av olika landdjur innehåller mer eller mindre fett — vanligt nötkött t ex 8—21 % fett, fårkött 10—30 % fett och svinkött 18—65 % fett — och emedan förbrukningen av köttföda bland kulturfolken i vår tid är större än någonsin tidigare, förstär vi av det förut anförda, varför hjärt-kärlsjukdomarna i vår tid tilltagit i så hög grad.

Emedan korv och andra charkuterivaror innehåller rikligt med mättat djurfett verkar dessa produkter särskilt höjande på blodets kolesterolhalt och sålunda även befrämjande på hjärt-kärlsjukdomarna. Emedan korv dessutom praktiskt taget alltid innehåller svinkött och blodplasma är denna produkt ur biblisk synpunkt icke att betrakta som människoföda. (Jmf 3 Mos. 11: 6, 7, 12, 26, 27; 3 Mos. 7: 23—27; Apg. 15: 29.)

2. Flera forskare har vidare funnit, att en riklig användning av animalisk äggvita ger upphov till anhopning av giftiga slaggämnen i kroppen. En sådan "självförgiftning" påskyndar i hög grad åldrandet. Vill vi därför hålla oss ungdomliga och fräscha, låt oss då undvika köttföda!

3. Man har funnit, att levern hos den mjölkboskap som säljes till slakterierna i vår tid blivit mer och mer angripen, så att den inte duger till människoföda utan måste kasseras. Vid vissa stora slakterier har man varit tvungen att förklara ända upp till 70 % av kolevrarna för odugliga som människoföda! Levern i djurorganismen har bl a till uppgift att avlägsna alla giftiga ämnen som hamnat i blodet. Om nu levern är starkt angripen visar detta, att den inte förmår fullgöra sin normala funktion, och att åtminstone en del av dessa gifter passerar levern och hamnar i andra vävnader.

Man frågar sig då: Hur är det med köttets kvalitet hos dessa leversjuka djur? Och mjölkens? Man har förklarat, att denna leverskada hos mjölkboskapen

torde bero på utfodringen, bl a på en alltför kraftig utfodring av denna boskap med vitaminfattigt, köpt kraftfoder för att nå upp till en så hög mjölkproduktion som möjligt.

Rubbade cellandning huvudorsak till cancer?

4. Även om cancer-problemet ännu inte på långt när är slutgiltigt löst, finns det många iakttagelser som tyder på att åtminstone vissa cancer-typer förorsakas av virus. Sålunda anser den berömde virusforskaren Wendell Stanley vid Berkeley universitet, att de flesta, om inte alla, cancersjukdomar förorsakas av virus, och att det är möjligt att "slumrande cancer-virus" på sätt eller annat hamnar i eller bildas i vår organism. Enligt Stanley kan sedan olika faktorer, t ex förvärd kost, strålning, canceralstrande ämnen o s v, väcka eller omvandla dessa slumrande virus till aktiva.

Ett intressant sakförhållande är, att dr R Wyburn-Mason i England påstår sig ha isolerat "a germ which causes cancer". Av allt att döma är denna "germ" eller detta smittämne ett virus.

Tyska forskare (Otto Warburg, Heinrich Jung, P G Seeger och andra) anser, att huvudorsaken till cancer är den rubbade cellandningen i organismen, som förorsakas av olika faktorer, t ex syrebrist, skadliga kemikalier i kosten, en förvärd diet innehållande alltför litet vitaminer och andra vitalämnen. Som ett resultat av denna rubbade cellandning bildas det patologiska äggviteämnen i organismen, av vilka en del eventuellt kan omvandlas till cancervirus (Dyckerhoff o a).

På grund av den förvända diet människorna i vår tids kultursamhälle mer och mer börjat använda, är det högst sannolikt, att den synnerligen känsliga cellandningen i den mänskliga organismen lätt rubbas, då patologiska äggviteämnen samt möjligen även slumrande cancervirus kommer att bildas. Saken förvärras ytterligare därigenom, att även de husdjur — svin, nötboskap, höns o a — vars kött människan allt mer och mer börjat använda som sin föda, uppföds med en kost, som ofta är allt annat än en hälsokost för dessa djur. Dessutom uppföds slaktdjuren ofta i alltför trånga utrymmen och under i alla avseenden onaturliga förhållanden. (Jmf Ruth Harrison, Tiermachien, 1965.) Härigenom kommer även i dessa djurs vävnader lätt en rubbad cellandning till stånd med bildning av patologiska proteiner och eventuellt cancervirus som följd. Härigenom blir faran för kulturmänniskan att insjukna i cancer dubbelt större.

I en liten broschyr med titeln "Rubbade cellandning ger cancer" har jag mera de-

taljerat behandlat denna fråga.

5. Enligt muntligt meddelande av dr U D Register från Loma Linda-universitetet i Kalifornien har dr M G Hardinge därstädes funnit, att då råttor utfordrades med ensidig kött diet ca 80 % av dem insjuknade i kräftsvulster i olika organ, medan endast 20 % av råttor ställda på vegetarisk kost insjuknade i dessa svulster. Dessa synnerligen intressanta resultat har ännu ej publicerats.

6. Vid riklig användning av köttföda kommer dessutom tjocktarmen att innehålla mer eller mindre spjälkade äggviteämnen med följd, att förruttnelsebakterierna i tarmen snabbt förökas. Dessa bakterier bildar sedan av äggviteresterna giftiga sönderdelningsprodukter, vilka uppsugs i tjocktarmen och hamnar i blodet. På detta sätt bidrar dessa produkter till självförgiftning.

Vid användning av vegetarisk kost förökas i tjocktarmen olika mjölksyrabildande bakterier, då skadliga spjälkningsprodukter praktiskt taget inte bildas. Vi bör komma ihåg, att ca en tredjedel av vår avföring består av döda och levande bakterier.

7. Ännu må omnämnas att Selye, som infört stress-begreppet i medicinen, framhåller, att en riklig användning av koksalt ävensom animalisk äggvita utgör konditionella huvudfaktorer vid uppkomsten av stress-sjukdomar.

8. Genom att jämföra dödlighetsstatistikerna med köttförbrukningen i olika länder kan man i allmänhet konstatera, att i kulturländer med hög köttförbrukning även dödligheten i cancer är hög. I länder med mycket låg köttkonsumtion (t ex Indien) är dödligheten i cancer däremot så låg, att den ej ens är upptagen i dödlighetsstatistikerna.

I tidskriften "Life and Health" (augusti 1963) har dr Owen S Parrett i USA uttalat sig på följande sätt om kött dieten: "Jag är ingen profet, men jag vill dock anförda förutsägelsen, att köttfödan inom 10 år kommer att stå inför den medicinska forskningens domstol, anklagad som huvudorsak till hjärt-kärlsjukdomar och cancer. Redan finns det forskare i framskjuten ställning som har denna åsikt."

Den kände danske näringsfysiologen dr Mikkel Hindhede, som under krigsåren 1917—1918 räddade det danska folket från hungersnöd, skrev för över 30 år sedan:

"Köttet har alltid ansetts som det bästa födoämnet, men jag ställer det på den sista platsen. Jag går så långt, att jag påstår, att man icke bara mycket väl reder sig utan det, utan att kött förtärt i stora kvantiteter är direkt skadligt, emedan det försvagar musklerna och öppnar dörrarna för många sjukdomar."

(Forts. i nästa nummer)

LIVSPROBLEM

En noggrann handstilsanalys kan hjälpa dig. 50:—.

Sture Emby, Holländarg. 7, BORLÄNGE

TELEKINESIEXPERIMENT I SOVJET

UNIKA BILDER

I Ryssland har det gjorts en rad vetenskapliga experiment med Nina Kulagina, en kvinna som tycks kunna få föremål att flytta sig enbart med kraften av sin tanke, vilket är ett telekinetiskt fenomen.

De sex fotografier som vi visar här, är hämtade från en film som 1967 gjordes av Nina Kulaginas man. En liknande film har gjorts av den ryske biologen Edward K. Naumow. Båda filmerna, av vilka makens i original, har ingående studerats av några parapsykologiska forskare i England, som därvid sökt efter tecken på bedrägliga manipu-

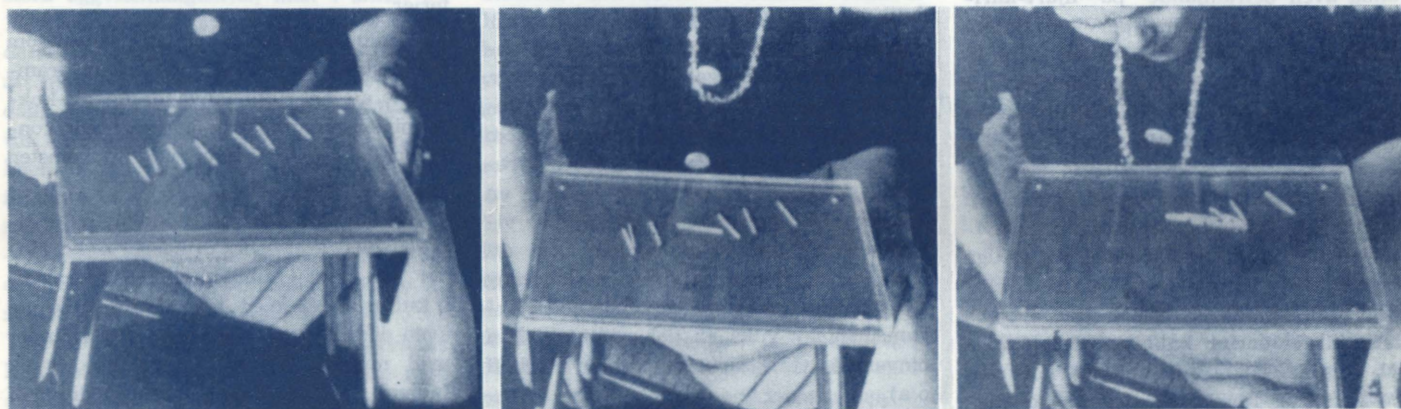
lationer, speciellt dolda magneter. Något som tyder på bedrägerier har inte observerats, och Nina Kulaginas kroppsrörelser tycks inte ha något samband med fenomenet, uppger det.

Att vi publicerar bilder från herr Kulagins film och inte från Edward Naumows beror på en tillfällighet. Stillbilder från forskarens film har varit publicerade i Journal of Paraphysics, Downton, Wiltshire, England, och båda filmerna visar samma typ av fenomen och har detaljgranskats i England.

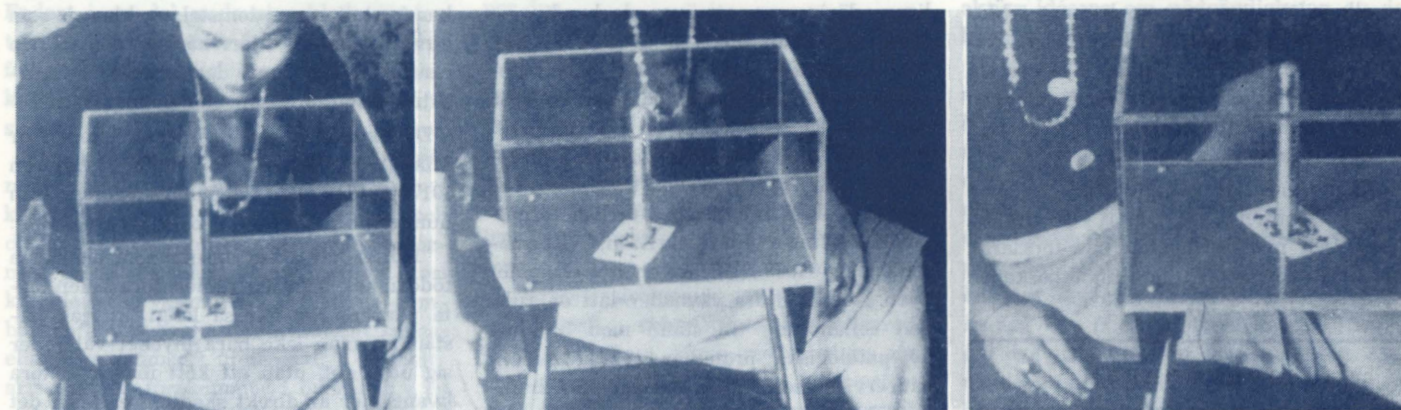
I nr 1, 1969, hade Sökaren en ar-

tikel om Nina Kulagina, skriven av den tjeckiske forskaren Zdenek Rejdak. Han berättar att det i rysk press har framförts anklagelser att Nina Kulaginas fenomen skulle bero på bedrägerier — hon skulle ha använt dolda magneter — men att noggranna undersökningar som gjorts av kompetenta parapsykologer har visat att de telekinetiska fenomenen är äkta.

De fotografier vi visar, har vi köpt från mr Benson Herbert, som är redaktör för Journal of Paraphysics.

1) På dessa tre fotografier visas början, mitten och slutet av ett experiment med sju tändstickor, vilka rör sig under en genomskinlig skiva. 2) Den mittersta tändstickan har börjat röra sig motsols och två andra tändstickor har närmat sig varandra. 3) Vid slutet av experimentet har tändstickorna samlats i en V-formation. Noggranna vetenskapliga undersökningar har visat att Nina Kulagina åstadkommer fenomen av detta slag bara genom att se på föremålen.

1) Dessa tre fotografier visar ett experiment med ett cigarrfodral som har placerats på ett spelkort i en glasmonter. 2) Kortet och cigarrfodralet har flyttat sig mot mitten. 3) "Resan" fortsätter — i en rörelse motsols. — Bilderna copyright Paraphysical Laboratory, Downton, Wilts., England.

BOKRECENSIONER

ROMAN MED TEFAT

Nu har de flygande tefaten också dykt upp i skönlitteraturen. En känd japansk författare, Yukio Mishima, har skrivit en roman som på svenska fått namnet »Den vackra stjärnan» (Bonniers, 32:50). Historien handlar huvudsakligen om en japansk familj på fyra personer, som ser flygande tefat och därefter får övertygelsen att de själva egentligen är rymdmänniskor, födda på främmande planeter. De tror att de utvalts för att rädda mänskligheten undan förintelse med atomvapen.

Vad författaren haft för syfte med boken, vet jag ej. Någon psykologisk skildring av »tefatstroende» är den inte. Människoteckningen är förenklad; personerna upplevs utifrån, och man får ej alls följa deras innersta tankar. Hur övertygelsen att de var rymdmänniskor grundades, beskrivs inte alls. Det endast upplyses att de, sedan de sett rymdfarkosterna, »förstod» att de inte var vanliga människor, utan något förmer, att de hade sitt hem på andra planeter, Mars, Jupiter, Venus och Merkurius.

Det är således ingen psykologisk roman, inte heller någon miljöskildring. Kanske är berättelsen symbolisk. Måhända är det alienation, människors främlingskap, som den handlar om. Juichiro Osugi och hans familj är huvudpersonerna; de startar »Föreningen rymdvännerna» för att bekämpa världens ondska och rädda mänskligheten. Men universitetslektorn Haguro med två kumpaner, en frisör och en bankman, som alla föraktar människorna, tror att de är rymdmänniskor som fått i uppdrag att förrinta jordmänskligheten.

Vid några tillfällen ser bokens personer flygande tefat. Deras tro att det är rymdfarkoster förlöjligas ej av författaren. Den bestrids inte ens. Tolkningen lämnas kanske öppen. Bokens sista ord beskriver en »UFO-iakttagelse»: »Den har redan kommit! Pappa, den har redan kommit! — Det var Akiko som plötsligt ropade till. — Gömd bland buskarna borta vid den runda upphöjningen såg de ett flygande tefat stå litet på lut, ett silvergrått tefat med ett ljus nedtill som skiftade än i grönt, än i orange, precis som om det andades.»

Tefaten står väl i romanen som symboler för människans längtan. För UFO-intresserade är boken knappast av någon betydelse. Jag har under läsningen tyckt att det varit en påfrestande pratig och grund fantasiprodukt. — Tacka vet jag sådana tefatsböcker som Adamskis »Om bord på rymdskepp» och Benders »Flying Saucers and the Three Men», vilka många

menar är fiction, fastän de av författarna själva alltid har påstått skildra verkliga tilldragelser. De är fascinerande berättelser, långt intressantare än Mishimas bok. SM

OCKULTISM

Den som vill ha exempel på ockultism kan läsa Hillevi Lindahls »Det gröna guld», som har utkommit på Frijs Förlag, Box 24049, 200 46 Malmö 24, och kostar 24 kronor. Boken tycks gå bra att sälja; den har utkommit i en andra upplaga.

Ivrigt tecknar författarinnan sin bild av vad hon menar är ockulta verkligheter men märker samtidigt inte hur löst grundat alltsammans är. Hon har väl så levt sig in i sina ockulta föreställningar att det för henne blivit naturligt att godta alla möjliga källor, ösa ur tvivelaktig litteratur och utan kritik återge dess uppgifter. I de flesta fall anges inte ens källorna för de olika, fantastiska påståendena utan det meddelas bara »här och var i esoterisk litteratur», »den esoteriska vetenskapen» (som är en nullitet), »en författare», »en annan författare», »en bok som påstås ha inspirerats av ärkeängeln Mikael», »i liknande skrifter», »jag har tyvärr inte själv läst det, men det har sagts mig» o. dyl. Bland angivna källor finns George Hunt Williamson, en ökad lögnare (som avslöjades i Sökaren nr 1, 1964). Antroposofins skapare Rudolf Steiner, som »hänvisar till en översinnlig iakttagelseförmåga hos sig själv», åberopar flera gånger, och han är säkert på grund av sin begåvning och bildning värd att tas på allvar som ett fascinerande problem, men även hans uppgifter behöver behandlas med största tveksamhet.

Författarinnan gör — i dålig ockult tradition — bestämda, detaljerade och ofta sensationella påståenden om okända, metafysiska ting. För dem som godtar dessa uppgifter och tror att de kommer från »vederhäftig och klarsynt ockult litteratur», måste Sökaren, som alltid på botten velat ha en tveksam attityd till det okända och som aldrig publicerat påståenden av den art som förekommer i »Det gröna guld», framstå som oinformerad och grund, och det är därför angeläget att säga ifrån hur vi ser på dessa saker. Man vill gärna respektera andras rätt att söka på sitt eget vis, »efter eget huvud», men man behöver för den skull inte låta allt stå oemotsagt.

Det vimlar av ockulta fantasier i litteraturen, och det är av vikt att man inte bara lapar i sig allt utan har en normal,

kritisk distans till det. Godtroget anammande av allsköns ockulta skrivelser skadar bara sanningssökandet. Den som vill studera livets mysterier bör hellre låta sig ledas av t. ex. Birgit Langes »Jordskred?» och författare som Olle Holmberg, Tyrrell, Björkhem, Qvarnström och Schjelderup. Där redovisas äkta kunskaper, inte falskt djupsinne.

Enligt anmälarens bedömning är Hillevi Lindahls bok sammansatt av fantastiska, utomordentligt dåligt underbyggda spekulationer — bl. a. om bibelns innebörd — och källor är även otillförlitligt återgivna.

Författarinnan berättar också om en del egna översinnliga upplevelser, t. ex. »minnesvisioner» från Atlantis.

SM

Replik:

Först ett tack för att jag på förhand fått tillfälle att läsa och bemöta ovanstående recension.

Ett konglomerat av »fantastiska utomordentligt dåligt underbyggda spekulationer»... jaha! Så kan alltså den bok uppfattas, som vill skildra något av vad jag under ett livslångt »möte med det kosmiska» kommit fram till och vars språk och uttryckssätt grundar sig på ett nästan lika långt studium av litteratur för att finna uttryck för mina »kosmiska» (eller »andliga») erfarenheter och för kunskapsmeddelelser ur det fördolda!

Det har inte funnits någon anledning för mig att tynga bokens framställning med en mängd källangivelser — citaten ifråga är endast jämförelser med och illustrationer till vad »mitt inre» erkänt som sanning. Men naturligtvis ligger det något i kritiken på denna punkt.

»Det gröna guld» är definitivt ingen lärobok i ockultism eller någon handledning i esoterisk litteratur. För mig är »ockultism» ingen »lära» utan ett uttryck för människosjälens orientering i en verklighet, som ligger utanför den fysiska värld, som vi uppfattar med våra fem sinnen.

Vem har rätt? Vad är sanning? Man kan tryggt våga påstå att sista ordet ifråga om den sanna verkligheten ännu inte är sagt.

Låt mig också poängtera, att de som delar anmälarens uppfattning om ockultism etc inte skall spilla tid på att läsa »Det gröna guld». De bör enbart hålla sig till böcker av det slag som rekommenderas, Jordskred? m. fl.

Men det finns ett annat slags människor, som i likhet med undertecknad har sett en glimt av en högre verklighet, som anar att det finns »något bakom bergen, bakom blommorna och sången»...*) de har bättre möjligheter att förstå bokens ärende, att förstå vad den egentligen handlar om.

Hillevi Lindahl.

*) Ur Omkring tiggarn från Luossa av Dan Andersson.

Anm. Fru Lindahl behöver inte vara ledsen för de negativa orden. Hon är i gott sällskap. Även Jesus kritiserats i detta nummer.

Red.

SANNINGENS RELATIVITET

De gamla religionsformerna håller på att upplösas. Många tänker väl att detta är en del av en allmän avhumanisering, en moralisk och andlig devalvering, ett mänskligt förfall. Men det är snarare ett uppvaknande, nyskapande och självförverkligande.

Det börjar alltmer gå upp för västerlandets människor att kristendomen inte är den enda religionen och andra religioner falska. Alla religioner har väsentliga likheter i världsuppfattning, etik och den livshållning de främjar. Mer och mer inses att det existerar stor andlig släktskap mellan religionerna likaväl som mellan skilda kristna kyrkor. Kristendomen förlorar karaktären av självklar sanning, och den kan för fler och fler inte längre göra anspråk på att vara mer gudomlig än andra religioner.

De religiösa världsförklaringarna har sprungit fram ur samma källa: det underbara mänskliga medvetandet. "Teologi är i sista analysen antropologi."

Att "sanning" är något relativt börjar alltmer accepteras. Sanning är en funktion hos människans medvetande. Om jag t. ex. menar att det är sant att det finns en personlig fortlevnad efter den kroppsliga döden, emedan vissa parapsykologiska fenomen visar på detta, så beror min åsikt på att mitt medvetande fungerar så, att jag tolkar nämnda företeelser som tecken på fortlevnad. Men huruvida mitt medvetandes funktion är sådan att jag alls kan objektivt fatta absoluta transcendentia sanningar, det är en hel obesvarad fråga.

Metafysiska "sanningar" är alltid relativa. Vad som är sant för den ene är kanske bara känslor och fantasier för den andre. Var och en finner sin egen sanning. Vi ser sakerna på olika sätt, och det är dumt att vilja pracka sin tro på andra. Det finns ingen universell måttstock utanför oss själva med vilken vi kan mäta våra idéer. Vi mäter allt med våra egna mått.

Vi kan förstå att människans lilla medvetande, lo-

kaliserat till hjärnsubstansen i huvudet, inte kan fatta kosmos. "Den som tror sig veta vad han inte vet är sjuk", sa en vis österlänning. Han hade rätt. Är religion då en sjukdom? Ja, ifall vi menar att den utsäger absoluta sanningar. Nej, om vi förstår att religion är våra metafysiska föreställningar, intuitioner, känslor, aningar, förhoppningar — och vår längtan.

Bestämda, allmängiltiga religiösa påståenden bör inte längre vinna tilltro utan ersättas av relativa sanningar. Den religiöse kan inte prata om att han **bevisar** någonting. Han kan bara berätta om sin egen personliga sanning, grundad på hans medvetandes sätt att fungera.

Vad kan — mot bakgrunden av detta — religionens uppgift vara? Knappast att proklamera översinnliga fakta. Men en kanalisering av våra innersta förhoppningar, sanningssökares arbetshypotes, tolkningsförsök av universum, samlingspunkt för idealister. Religiositet är ett sätt att förhålla sig till livet, tolka det faktum att vi lever och lever i **någonting**. Att vara religiös är att uppfatta livet som i bestämt avseende meningsfullt.

En agnosticism växer fram ur dessa tankar. Fastän egentligen är vi väl alla agnostiker och har alltid varit det. Det ligger i vår mänskliga natur att intet **veta** om metafysiska ting, och i grund och botten förstår alla detta. Men samtidigt har vi egenskapen att kunna tro, d. v. s. anamma idéer som ej är bevisbara utan är hypotetiskt tänkande.

Om Gud vet vi intet. Påståenden som börjar "Gud vill...", "Gud kan..." etc. är nonsens. Men vi kan föra fram begrepp som medmänsklighet, demokrati, fred, tolerans, rättvisa, samvete, allkärlek etc. såsom mänskliga idéer om lämplig grund för en bättre värld och om vad Gud **kan tänkas** "vilja".

Sven Magnusson.

EN PLÖTSLIG OMVÄNDELSE (Forts. från sid. 3)

är en oförstörbar kristall av oändlig genomskinlighet, av en nästan outhärdlig lyskraft (en grad till — och jag skulle förgås) och snarast blå, en värld, en annan värld av glans och täthet, som gör vår egen gamla värld till bräckliga skuggor, ofullbordade drömmar. Här är verkligheten, detta är verkligheten." — "Det finns en ordning i universum, och i dess topp, bakom denna slöja av strålande dimmor, finns den uppenbare Guden." — "Det hela domineras av närvaron — av Honom vars namn jag aldrig kommer att

kunna skriva ned utan att känna en stor skräck för att kränka Hans kärlek..."

När André Frossard kom ut ur kapellet, berättade han glädjestrålade för sin kamrat: "Gud finns, och allt är sant!"

Tydligt är det här fråga om ett fall av "kosmiskt medvetande", samma som dr Bucke berättar om (Sökaren nr 4, 1970) och som Ruth Dahlén och Martinus torde vara skandinaviska exempel på. Frossard hade den för sådana händelser karaktäristiska ljusupplevelsen. Han berättar: "Underverket varade en månad. Varje morgon mötte jag det igen med hänförelse, detta ljus som

kom dagern att blekna och som är hela min teologiska kunskap."

Den storartade upplevelsen bröt ned Frossards tidigare verklighetsuppfattning, och han tolkade den spontant som bevis för den katolska trons sanning.

Av bokens 123 sidor handlar 112 om författarens liv före upplevelsen i kapellet. Med detta vill han visa att han levt i en irreligiös miljö och saknat allt intresse för religiösa ting — ända fram till det han lät blicken vila på "det andra brinnande ljuset, till vänster om korset" på altaret i det lilla katolska kapellet, där han av en tillfällighet gick in.

En läsvärd bok.